

БЕРЕЗЕНЬ

1974

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 6 (928)

Ціна номера 12 коп.

«БІЙЦІ» СПОМИНАЮТЬ...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А я років двадцять тому випивав літр горілки, і ще вистачало сил жінку побити...

УТОЧНЕННЯ

ЗАКАРПАТСЬКА область. (Кор. ТАП). Дирекція Іршавського промкомбінату надіслала в Міністерство освіти УРСР заяву, у якій вназує, що відома аксіома про паралельні прями, котрі не перетинаються, не поширюється на прями, проведені за допомогою лінійки виробництва комбінату. Бо ці лінійки настільки покручені, що практично неможливо провести не тільки паралельні прями, а й просто прями лінії.

КУМ КРОЛЮ

ЧЕРКАСЬКА область. (Кор. ТАП). Громадськість Русалівки, Паланочки, Доброї, Кишенець та інших сіл Маньківського району порушила клопотання про присвоєння тов. Шпаку — директорові Маньківської контори «Заготскотівдгодівля» — почесного звання кума кроля. Своє клопотання вони мотивують тим, що т. Шпак і заготівельники, якими він керує, всіляко уникають прийому від населення кролів для переробки на м'ясо, що дає вухатим можливість мирно і спокійно дожити до глибокої старості.

ОГОЛОШЕННЯ

Доводимо до відома керівників колгоспів і радгоспів, які не встигли протягом літа та осені забезпечити тваринництво силосом, сінажем та іншими соковитими кормами, що вони мають можливість надолужити прогаєне ще й зараз. Для цього їм варто закупити необхідну кількість продукції консервного цеху радгоспу «Слов'яно-сербський» (Одеська область), іменованої «Щавлем консервованим». Щавлем з банок і не пахне, зате в них досить присмаченої спеціями соломи, різнотрав'я, концентратів.

Нуль залишається нулем,
Яким би він не був пузатим...
Колись так думали, але
Чи не пора це спростувати?

Я знав нуля. Бувало, де
Побачить цифру — в ноги лобом.
Лише ніколи і ніде
Не поклонявся перед дробом.

Він цифри кожної знав смак
І вивчив присмаки несхибно.
Умів крутитись так і сяк,
І підкотитись, де потрібно.

І ще він знав один секрет,
Чим викликав приємний подив:
Не пхавсь ніколи наперед,
Але й від цифри не відходив.

«Який же скромний! Молодець!» —
Яксь сказала цифра здуру.
І раптом нуль, хай йому грець,
Потрапив у номенклатуру.

Хоч в невелику — все одно
На керівну таки посаду.
Не всім нулям іти дано
За одиницею позаду.

Нулі аж охнули: «Овва!
Вже й наші випурхнули вгору...
Що значить — світла голова!
Помітили... І, видно, впору».

А нуль дивився на нулі,
Ще дужче дувся: «Знайте наших!
Ви — просто бульбашки малі,
А я!» Зирнув на бідолашних.

Минуло рік, а може, й два,
Він все продумав до дрібниці:
«Чим гірша в мене голова,
Ніж у тієї одиниці?»

Або та двійка... Що вона?
Куняє, сидячи, мов киця.
А трійка — крила напина
І думає — велика птиця!»

Олександр БОГАЧУК

НУЛЬ

Отак сидів і думку плів.
Прийшов до висновку такого:
Що цифра вісім — з двох нулів,
А шість і дев'ять — теж від нього.

Чого б йому не стати вряд
Біля вісьмірки чи дев'ятки?..
І одиницю штурх назад,
А двійку й трійку — на лопатки.

Четвірка глянула: «Ого!»
А нуль до неї: «Ну з дороги!»
«Ти що?! Чи теє, чи того?..»
І гострі виставила роги.

Ще, може, й далі нуль-дивак
Свої наводив би порядки...
Але незчувсь, коли і як —
Сам покотився без оглядки.
м. Луцьк.

За оскаженілу антирадянську діяльність Солженіцина позбавлено громадянства СРСР і видворено з нашої країни.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Пегас літературного власівця.

ККД

Кабінетної стелі

Вважають, що для успішного виконання підприємством чи організацією виробничих завдань необхідно науково організувати працю, впровадити нову техніку, налагодити чітке постачання тощо. А між тим, кількарічна практична діяльність керівництва пересувної механізованої колони №15 будівельно-монтажного тресту №3 комбінату «Київпромбуд» переконливо свідчить, що ці та інші фактори ніякої ролі не відіграють. Начальник колони т. Ільєнко, головбух т. Калитвянський і начальник планового відділу т. Лемперт в один голос і з усією відповідальністю заявляють: головною умовою успішного виконання плану є стеля. Вірніше, її колір. І не тільки заявляють, а й доводять!

Раніше траплялося, наприклад, що пересувна механізована колона не радувала трест бажаними показниками. Таке траплялося доти, поки начальникові т. Ільєнку не пощастило підібрати колір стелі, який створює настрій, на щось надіє. До цього, бувало, в скрутну хвилину звезде він очі догори, але нічого путнього в голову так і не приходило. Тепер — зовсім по-іншому. Голубувата стеля робить т. Ільєнка до біса метикованим. Ледь зиркне він угору, як мозок тут же послужливо підказує вихід. Оскільки такого ж відтінку стеля в кабінетах Калитвянського і Лемперт, ясно, що й вони не поступаються перед т. Ільєнком у винахідливості. Їхня творча співдружність допомагає у найскрутніших ситуаціях.

Не треба, мабуть, доводити, що коли до кінця кварталу залишаються лічені дні, а план виконаний лише на 93,1 процента, навіть найпрогресивніша техніка і найчіткіше постачання становища не врятують. Щоб успішно відзвітувати, керівництву мехколони потрібно було узяти звідкись цифру 74932 і видати її за кошти, освоєні на будівництві лікарні. Її взяли зі стелі.

Винахідливість начальника колони, головбуха і начальника планового відділу була подвійно винагороджена. По-перше, за успішне виконання плану керівництво тресту преміювало механізовану колону 3284 карбованцями. По-друге, здійснивши такий фантастичний ривок на фініші кварталу, мехколону, виявляється, завоювала третє місце в змаганні, і за трудовий ентузіазм їй віддалили ще 1700 карбованців. З цієї суми півтисячі осіло в кишенях Ільєнка, Калитвянського і Лемперт.

Зрозумівши, що черпання звітних даних зі стелі — заняття досить рентабельне як у моральному, так і в матеріальному відношенні, трійця стала практикувати його частіше. Взяти звітні ще одну кругленьку цифру, видавши її за освоєні власними силами кошти на будівництві силосного корпусу комбікормового заводу. І знову на адресу керівництва мехколони лунали похвали, підкріплені грошовими винагородами.

Треба сказати, що Ільєнко і однодумці брали зі стелі не тільки голі цифри. Стеля підказувала їм також тактику, яку треба було застосувати в той чи інший період. У кінці року, наприклад, треба було вирвати премію за дитячий садок у Броварах. Справа ускладнювалася тим, що на об'єкті — роботи ще та роботи, а Новий рік — на носі.

Вирішили вплинути на членів державної комісії. Це робили так. Начальник колони змальовує перед ними жахливе становище, у яке він потрапить, якщо не буде підписаний прийомний акт. Можливо, і оргвисновки на себе накліче.

Головний бухгалтер змальовує не менш жахливе економічне становище, у яке потрапить мехколону.

Начальник планового відділу змальовує картину глибокого суму, який охопить колектив, якщо він не одержить премії за своєчасне завершення робіт.

Дали перцю!

У Галичі Івано-Франківської області є райпобуткомбінат. А в тому побуткомбінаті є всілякі ремонтно-будівельні матеріали, дуже й дуже потрібні багатьом громадянам. От керівники комбінату і скористалися з цього підвищеного попиту. Та замість того, щоб своїми силами виконувати замовлення, як кажуть, загірбили жар чужими руками. Скажімо, треба тобі хату покрити — плати за шифер чи жерсть та сам і крий. На цей час тебе навіть у ком-

бінаті на роботу тимчасово зарахують. Ще й якусь зарплату дадуть.

Лист про це надійшов Перцеві. З обласного управління побутового обслуговування населення повідомили, що факти підтвердились. Справді були випадки, коли частину замовлень комбінатові виконували самі замовники.

Директора комбінату т. Легенького з роботи знято.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Уявляєш собі, Лоро, мені сьогодні приснився жахливий сон: неначе в нашому магазині прозорі прилавки поставили...

Вражені кількістю бід, котрі можуть упасти на керівництво мехколони, члени комісії на чолі із заступником голови Броварського міськвиконкому т. Фесенком підписували усе, що їх просили. Невеличка заминочка трапилася лише тоді, коли обговорювалося питання, з якою оцінкою прийняти об'єкт в експлуатацію. Оцінити його «добре» або «задовільно» не дозволяла совість: тут треба було ще настелити 170 квадратних метрів підлоги, виготовити навіси, огорожу, поручні на сходах тощо. Виручив т. Ільєнко. Він запевнив членів приймальної комісії, що для нього головне не оцінка, а сам факт готовності дитячого садка. Ті полегшено зітхнули, і незабаром акт з необхідними підписами, але без оцінки якості об'єкту лежав на столі у керуючого трестом. А трохи згодом Ільєнко, Калитвянський і Лемперт знову

розписувалися у відомостях на одержання премії. Доброта членів комісії принесла мехколоні ще три тисячі карбованців винагороди. А в цілому уміле використання стелі допомогло безсоромно витягти з державної кишені одинадцять тисяч. З гачечком.

То чи варто при такій високій результативності розпорюшувати зусилля ще й на наукову організацію праці, впровадження нової техніки, налагодження постачання? Звісно, не варто. Зазначимо тільки, що коефіцієнт корисної дії (ККД) кабінетної стелі обернено пропорційний рівневі контролю за виробничою діяльністю. Чим контроль гірший, тим сміливіше можна обкрадати державу.

До пори, до часу, звичайно.

В. БОНДАРЕНКО.

Дали перцю!

«Від Донецького винзаводу до резиденції богів не так уже й близько. Але, як відомо, боги все бачать, усе знають і всечують. Так ось, прочули вони, що не все гаразд на вищезгаданому підприємстві». — Так починався фейлетон «Боги вирішили зачекати...», опублікований у «Перці» № 1 за 1974 рік. В ньому конкретно йшлося, які саме неполадки побачили боги на вин-

заводі. Крім богів, після опублікування фейлетону, на заводі побували народні контролери. Про наслідки своїх відвідин і повідомляє редакцію заступник голови Донецького обласного комітету народного контролю т. Ковальов. Він пише, що факти, викладені у фейлетоні, мали місце. За допущені порушення в охороні соціалістичної власності і безгосподарність на дирек-

тора заводу т. Хохлова зроблено грошове нарахування у розмірі місячного онладу. Головного бухгалтера заводу Копилаша з роботи знято. Увільнені танож з матеріально відповідальних посад начальник цеху готової продукції Мустафінова та експедитор Яхно.

ПІДЖАК БЕЗ РУКАВІВ

Коли до кінця старого року залишалось буквально кілька годин, до ательє індошиття одягу заскочив захеканий громадянин і кинувся до майстра:

— Готово?
— Практично готово, — відповів майстер. — Можна приміряти.
Під час примірки з'ясувалось, що до піджака ще не пришиті рукави.
— О боже! Ви ж уже не встигнете пошити!
— Сьогодні, звісно, вже не встигнемо, — підтвердив майстер.
— Але ж я не можу без костюма зустрічати Новий рік!
— Наше становище ще гірше. Ми, коли не оформимо зачі вашого костюма, не зможемо

успішно завершити старий рік, тобто виконати план. Але вихід є, — заспокоїв майстер. — Рукави ми вам зараз на живу нитку приладнаємо, так що один вечір триматимуться. Ви ж розпишетесь, що костюм одержали, а десь за тиждень прийдете, і ми вам швиденько доведемо все до ладу.

Ні вибору, ні виходу не було. Замовник підписав наряд і забрав костюм. Та коли за кілька днів клієнт з'явився в ательє, то з'ясувалось, що той закрійник уже там не працює, а інші майстри не бажать за так пришивати рукави, оскільки в наряді вказано, що роботу здано. Так і висить тепер піджак без рукавів.

Коли мені сказали, що цим невдахою-клієнтом був наче А. П. Ротаєнко, я вирішив поцікавитись деталями. Отож подзвонив йому й запитав, як же воно сталося, що він ускочив у таку халепу?

— Та ви що!! — гукнув він. — За кого мене маєте!! Щоби я, заплативши власні гроші, забрав піджак без рукавів? Даруйте! Нема дурних! Історія, що сталася зі мною, не має нічого спільного з тією, про яку ви розповіли. У нас було зовсім інакше.

І він почав розповідати. Коли бути хронологічно послідовним, то слід сказати, що перед тим, як А. П. Ротаєнко почав розповідати, до редакції надійшов лист із села Чинадієва, що біля Мукачеве. Писали працівники санаторію «Синяк». Писали про те, що в новозбудованому 24-квартирному будинку, де вони мешкають, вода в санвузлах з'являється лише в перервах між перебоями (перебої ж тривають добу й довше), а квартири взимку можуть гарно правити за холодильники.

Ось коли ми ознаййомили головного лікаря санаторію А. П. Ротаєнко із змістом цього листа, він, власне, й розповів свою історію.

Згаданий будинок був зданий в експлуатацію ще 1971 року. З великими недоробками. Чому прийняли? А тому, що замовник хотів зустріти Новий рік у новому костюм... даруйте... будинку, а закрійник... даруйте... підрядчик жадав відрепортувати про виконання річного плану. Начальник будівельно-монтажного управління «Курортбуду» В. К. Дейнега обіцяв ліквідувати недоробки до жовтня 1972 року. Але за цей час управління перевели в інше відомство, а тов. Дейнегу й зовсім кудись, як кажуть, перекинули. І ніяких претензій ніхто тепер не приймає. Тим більше, що недоробки досить серйозні: необхідно повністю замінити труби-стояки водяного опалення в одній частині триповерхового будинку.

Для проведення цих робіт потрібні, по-перше, кошти (2,5 тисячі карбованців), а по-друге, підрядчик. А санаторій «Синяк» не має, по-перше, коштів, а по-друге, підрядчика.

Щоправда, як повідомив товариш Ротаєнко, на пару місяців становище виправлено (до весни поставлено тимчасові труби).

— Але що ж буде далі? — питає головний лікар.

А я, чесно кажучи, також поняття не маю, як воно буде далі. От якби мене запитали про це у 1971 році, коли приймали недобудований дім, то я підказав би, як саме слід діяти. А тепер не знаю. Тепер я тільки переконаний, що коли А. П. Ротаєнко запевняв нас у тому, що, заплативши власні гроші, він ніколи в житті не забрав би піджака без рукавів, то був абсолютно щирим. А от недобудований будинок він чомусь прийняв...

О. КРУКОВЕЦЬ.

Закарпатська область.

ІСТОРІЯ З ТРУБАМИ

ГУМОРЕСКА

Телефон у будинкоуправлінні перепочинку не знає, але цей дзвінок змусив здригнутися техніка Шило.

На тому кінці дроту розпачливий чоловічий голос благає:

— Алло! Будинкоуправління? Рятуйте! Третю добу — ні вмитися, ні скупатися, ні страви приготувати.

— Почекайте трохи, і вода з'явиться, — відповів Шило невизначено, як завжди.

— Та ні, справа не у воді. Зовсім інше, — тремтів чоловічий голос.

— Тоді доведеться зачекати. Кранів у нас нема, прокладок також, труби і колектори завезуть у кінці місяця, — завчено відрепортував Шило і намірився покласти трубку.

— Кранів не треба! Коньяк!..

— У магазині з одинадцяті, — невдоволено кинув Шило.

— У нас коньяк...

— Це інша справа, — пом'якшав голос техніка.

— У нас третю добу коньяк із кранів тече.

— Що за нісенітниця, який коньяк?

— У п'ятницю почалось, увечері. Відкрутив кран, а з труби щось коричневе цебенить. Лизнув — коньяк. Випив сам, дружину почастував, сусідів. Набрали у пляшки, відра, у ванну налили. А зараз гинемо. Третю добу краплі води у роті не бу-

ло. Здурити можна. Сусіди, друзі, знайомі, як сарана, у двері, вікна ломляться.

— Чого ж ви одразу не повідомили? — збудження потерпілого передалось технікові.

— Кажу ж, у п'ятницю сталось, увечері.

— Гаразд, адреса?

— Пересічна, шість, квартира десята.

— Хвилинку, — Шило затулив трубку долонею і зашепотів до сторожа будинкоуправління: — Гаврило! Жми на Пересічну шість, квартира десята. Там коньяк у трубах. Пильнуй, щоб які шабашники не перехопили. — І далі уже в трубку: — Годинник маєте? Засікайте — за п'ятнадцять хвилин прибудемо, — і поклав трубку.

— Чули? — звернувся до слюсарів, які підійшли, поки він розмовляв. — Коньяк у трубах!

— Нічого дивного, — відповів слюсар Карпо, — цей будинок біля вин-

заводу. Їхні труби — наші труби: з одних в інші перейшло. От і маєш коньяк.

— Не будемо розводити дебатів. Інструменти при вас?

— При нас, — відповіли слюсарі в один голос.

— Адресу знаєте. Десять хвилин на дорогу. Я наздожену.

— Заодно, може, й електропроводку подивитись? — вставив електрик. — Розетки, вимикач!

— Стіни, мабуть, підмалювати доведеться, — нагадав про себе маляр.

— Подивлюсь, може шибку яку заміню, — підвівся скляр.

— Варто б відро захопити. Про всяк випадок, щоб сусідів не залити, — діловито зауважи слюсар Онисько.

За дві хвилини ремонтна бригада вирушила.

Технік тим часом вибіг на дорогу, перехопив цистерну з написом «Мо-

локо» і, щось шепнувши на вухо шоферові, хвацько сів у кабінку. По дорозі обігнали ремонтників, які поспішали, пригинаючись під важок кранів, прокладок, дротів, колекторів, скла, двох відер та поліетиленової каністри.

Не доїжджаючи винзаводу, Шило побачив сторожа. Зупинив машину.

— Як справи, Гаврило? — гукнув бадьоро.

— Повертайте цистерну, Васильовичу, — трагічно махнув рукою сторож, — нема шостого номера

— Як нема?

— Знесли ту халупу. Висотний будинок закладають. Хтось пожартував із вами.

...Відтоді технік Шило не бере телефонної трубки. А як хтось сам прибіжить у будинкоуправління по допомогу, то обов'язково вдавано загадково запитас: «Що, може, коньяк в умивальнику тече чи пиво у ванній? — І вже після того відрубас — кранів нема і прокладок, і вимикачів, і розеток. А дрід, фарбу, скло отримаємо в кінці кварталу».

Зате при виході вас обов'язково перехопить слюсар або електрик або ж маляр. І все закінчиться щасливо. Навіть без коньяку. Досить півлітри «білої». Часом можна і чверткою обійтись. Залежно від настрою майстра.

Валерій ТРИПАЧУК.

Дали перцю!

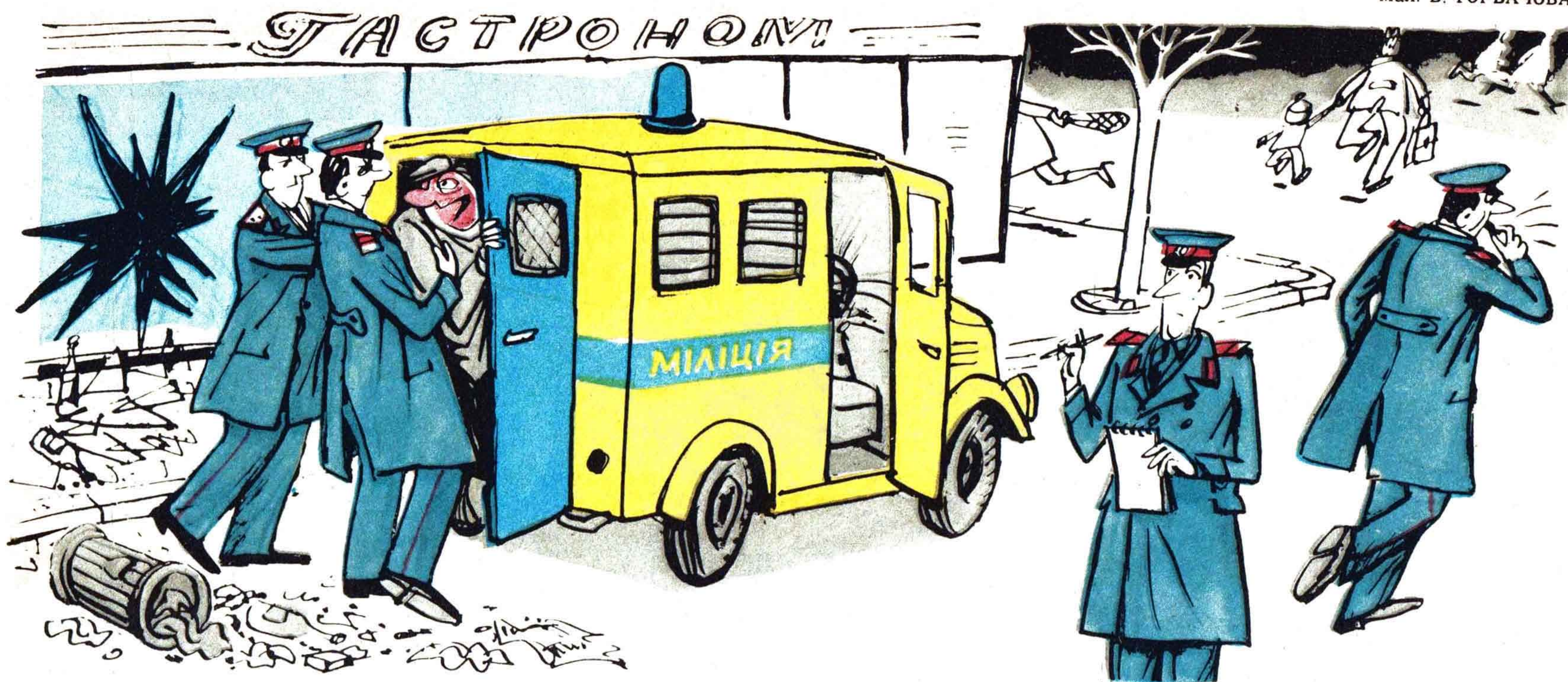
У селі Кичинцях Корсунь-Шевченківського району на Чернащині посаду директора Будинку культури обіймав Гладішенно І. С. Обіймав міцно. Обіруч. Але, як згодом побачили жителі села, директор робив це лише від жагучої любові до

зарплати. Ще б пак, нічого не робиш, а місяць минає — і є грошини, будь ласка, тільки у відомості розпишись.

Лист про це надійшов до редакції «Перця».

З Чернаського обласного управління

культури повідомили, що факти підтвердились. Оскільки Гладішенно І. С. роботу Будинку культури цілком занедбав, його з посади директора знято. Директором призначено працівника з спеціальною освітою. Будинкові культури надано кваліфіковану методичну допомогу.

Хуліган: — Мене ви взяли, а от спробуйте свідків спіймати...

СКОРОЧУЄ ЖИТТЯ

— Випив ради понеділка —
І сказати хочу я:
Правду кажуть, що горілка
Нам життя скорочує.
Вип'є пляшечку людина —
День минає, як година.
А не вип'є чоловік —
День той тягнеться, як рік...

ПОВАЖНІ ПРИЧИНИ

Розглядається питання
Про сімейне виховання.
В залі жодного мужчини —
Все жінки. Які ж причини?
А такі, що у фойє
Доміно і пиво є.

Василь ШАРОЙКО.
м. Херсон.

НА БЛАГО ПЛАНУ...

Уявіть собі таке.
Вирішили ви придбати яку-не-
будь річ. Заплатили, як і годить-
ся, в касу гроші, підходите до
продавця, а той відмовляється ви-
дати покупку. Ви — до директора.
— Не можемо видати вам то-
вар, — говорить директор, — бо
в нас немає у що його загорнути.
— У мене якраз із собою га-
зета є, — кажете ви.
— Гаразд, — відповідає дирек-
тор, — підійдіть через кілька хви-
лин.
Підходите. А вам знову пояс-
нюють, що немає паперу.
— Так я ж вам газетку лишив, —
кажете ви.

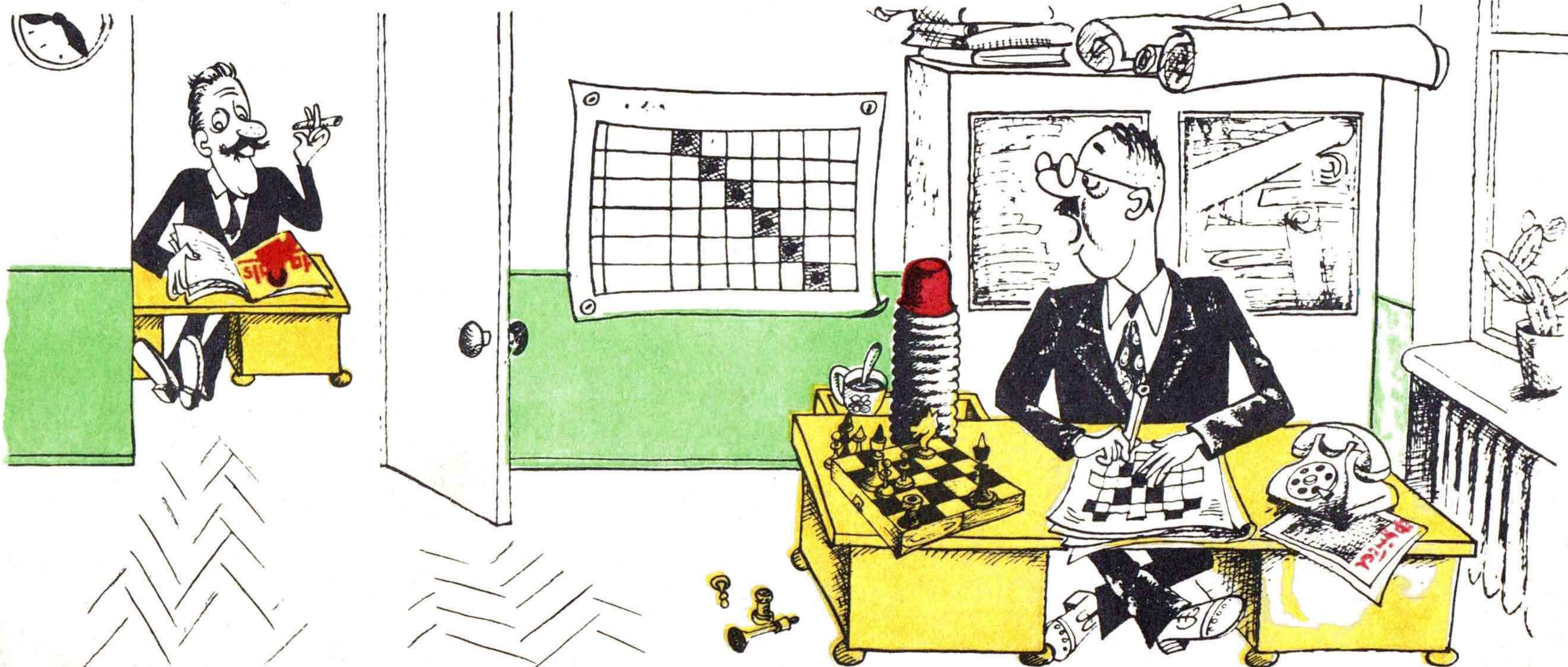
— А звідки було видно, що то
ваша газета? — відповідає про-
давець. — Віддали її іншому.
— Тоді поверніть гроші.
— Не можемо. Вони вже за-
раховані до плану.

Кажете, що подібного не може
бути? А от і помиляєтесь. У лип-
ні минулого року наш міжкол-
госпбуд мав одержати на Чорто-
рійському деревообробному заво-
ді Чернівецького облміжколгосп-

буду кілька побутових будиночків.
Гроші за них переказали, а одер-
жати ніяк не можемо. Спочатку
дирекція нарікала, що нічим ті
будиночки привезти. Виклопотали
ми кілька залізничних вагонів,
але ними відправили вироби ін-
шому замовникові. І що головне
— грошей нам не хочуть поверну-
ти. Вони, кажуть, уже до плану
зараховані.

Від такого пояснення нас у жар
кидає. Але робітникам від того не
тепліше — в негоду не мають де
зігрітися.

Д. ГРИГОРУК,
інженер Чернівецького обл-
міжколгоспбуду.

— Іване Петровичу, ану підкажіть слово з п'яти літер. Перша —
«л», остання — «р»: людина, яка систематично б'є байдики.

Відгадайте, на якому малюнку відображено момент, коли беруть зобов'язання, а на якому — перевіряють їх виконання...

НЕ ХОЧУ ПАМ'ЯТНИКА!..

Добре бути класиком. Або корифеєм чи родоначальником. Класиком літератури, корифеєм, наприклад, музичного мистецтва, родоначальником нового напрямку в науці... Вони — корифеї, класики та родоначальники — воздвигають собі, як влучно висловився один із класиків, нерукотворні пам'ятники. Це — їхні геніальні книги, опери та кантати, винаходи та відкриття.

Зрозуміло, корифеям ставлять і рукотворні, тобто гранітні чи мармурові пам'ятники, але все ж такі видатні люди входять в історію не завдяки їм, а виключно завдяки своїм епохальним працям...

А як бути нам з вами, дорогі друзі? Ми — не корифеї і не класики. І це, між іншим, цілком природно: статистика свідчить, що великі люди народжуються раз на кілька десятиріч, а то й раз на сто років. Ми звичайні, рядові громадяни, кожен із нас активно і чесно трудиться на своєму посту відповідно до здібностей і покликання. Проте, хоч ми й рядові громадяни, все одно хочеться, щоб після третього, фігурально кажучи, дзвінка (а це, між іншим, теж цілком природна річ) нас пам'ятали. Рідні. Близькі. Ну, і ще бажано — група товаришів по роботі.

Отже, знов-таки висловлюючись фігурально, коли хтось із нас наказує довго жити, пам'ять про нього матеріалізується у скромному обеліску чи плиті з належним скорботним написом. Матеріалізується, звісно, не сама собою, а зусиллями тих же рідних та близьких покійного, а також групи товаришів.

От про ці зусилля й піде мова.

Здавалось би, що може бути простішого — по закінченні траурної церемонії та пов'язаних із нею клопотів* розшукати відповідну організацію і зробити відповідне замовлення.

Знайти відповідну організацію і справді не складно. Пам'ятники виготовляють спеціальні цехи та комбінати. У Києві — це підприємство по переробці нерудних будівельних матеріалів. Назва, щоправда, трохи збиває з пантелику своєю конспіративністю, та не в ній справа.

Отже, повторюємо, знайти «підприємство по переробці» не складно. Значно складніше зробити замовлення (хай би вже краще було навпаки). Тут доводиться витримати чимало випробувань.

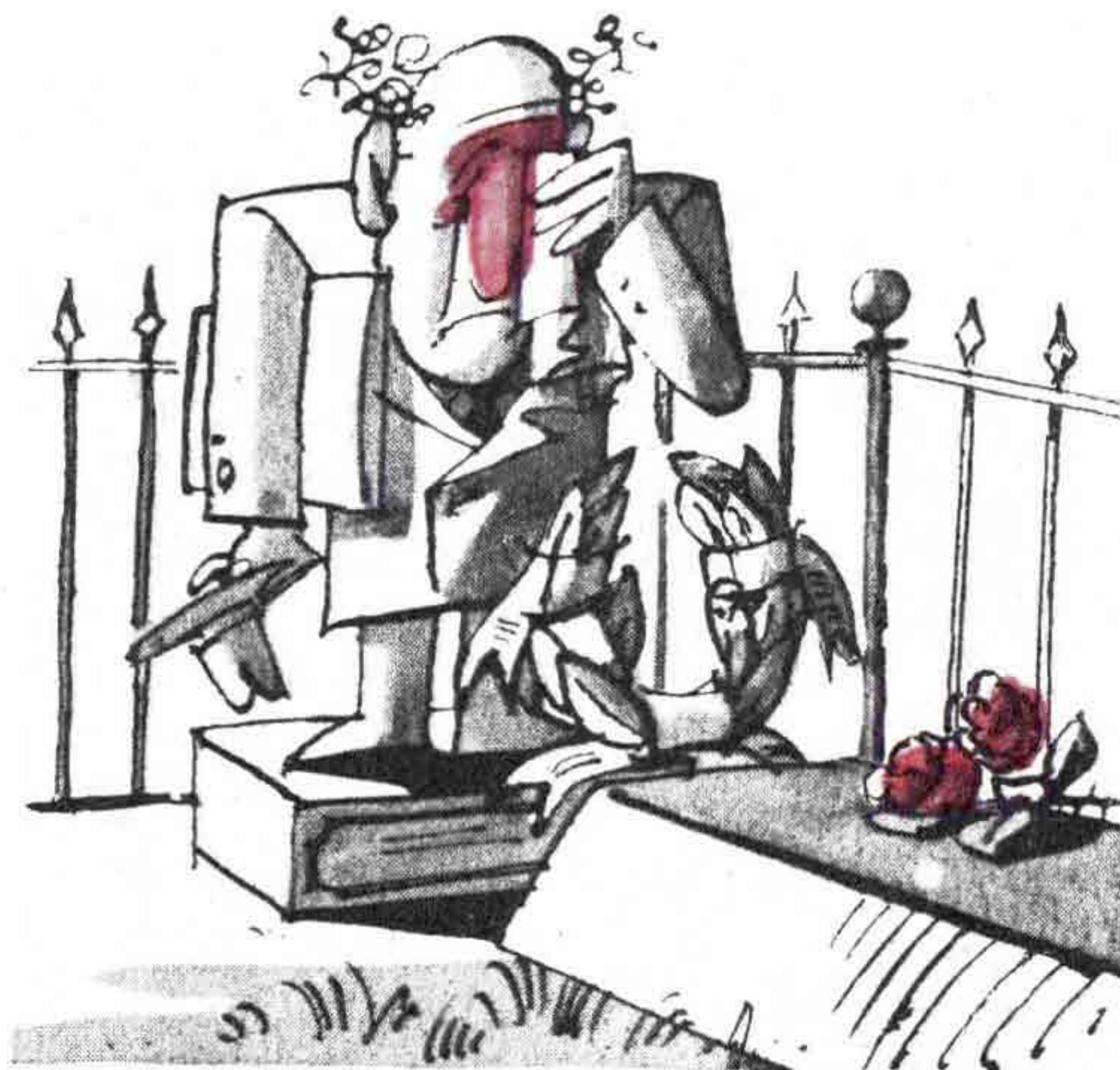
Вони починаються одразу ж, як тільки відвідувач підніметься на другий поверх — туди, де розмістився «стіл замовлень». Виявляється, що за-

мовлення приймають лише тричі на тиждень, та й то від дев'ятої і до третьої години, до того ж з перервою на обід. Чому цього не можна робити кожного дня і, припустимо, до сьомої чи навіть і восьмої години вечора — щоб люди не гайнували робочого часу, — ніхто не знає.

Ясна річ, такий порядок дає один ефект — у прийомні дні «стіл замовлень» більше скидається на взуттєвий відділ великого універмагу, коли там дають модні жіночі чобітки, аніж на установу, покликану увічнювати пам'ять небіжчиків.

Минає кілька тижнів, протягом яких замовник регулярно відпрошується з роботи, — і ось його черга нарешті наближається до заповітного віконця. Тепер йому слід уже точно знати, який саме пам'ятник він замовлятиме.

Це теж нелегка справа, бо дирекція «підприємства по переробці» завчасно подбала, щоб не дати відвідувачам ніякої інформації. Правда, на столі коло сходів лежать дві пошматовані картонки, на яких років десять, а може, й двадцять тому були зображені зразки пам'ятників. Тепер же там нічого не розбереш. До того ж за столом по-хазяйському розмістилась огрядна вахтерка у ватянці й, смаковито плямкаючи, сьорбає з літрової банки узвар, зроняючи при цьому окремі його краплі на колишні зразки. А під столом лежить і постукує об підлогу хвостом серйозного вигляду вівчарка. Відвідувачі явно заважають їй, і час від часу вона голосно гнівається.

*Про ці клопоти Перець уже писав свого часу (див. № 2 та № 22 за 1968 р. і № 16 за 1972 р.). Слід сказати, що відтоді комунальні організації республіки домоглися певного поліпшення роботи.

Замовник безпорадно метушиться і починає чіплятися зі своїми запитаннями про те, які ж бувають пам'ятники, до службовців підприємства, котрі заклопотано пробігають коридором. Ті показують кудись за вікно:

— Ідіть на склад готової продукції, там побачите!

Склад готової продукції — це велика забур'янена територія, де сьак-так навалені якісь плити, камені, стовпчики і панелі. Нічого не второпавши, замовник біжить у «стіл замовлень» і нервує двох приймальниць своїм нудним «ну, будь ласка, допоможіть!» Врешті котрась із них не витримує і тисне йому під ніс пожмаканий папірець з якимись номерами. Виявляється, це номери каменів і плит, з яких робитимуть пам'ятники. Треба знову бігти на склад, дізнаватися, чи є там зазначені у папірці номери, після чого вибирати, який до вподоби.

Коли ж замовникові і після цього щось буде незрозуміло, приймальниці можуть розсердитися і пред'явити ультиматум:

— Або всі негайно вийдіть, або ми не будемо працювати!

І справді — перестають працювати. Беруть, висловлюючись фігурально, тайм-аут, який може тривати і п'ять, і десять, і двадцять хвилин, і скільки завгодно — аж до закриття «столу».

Але — неймовірно везіння! — замовлення прийняли. Відвідувач лізе в кишеню по гроші, але йому пояснюють, що оплачувати замовлення треба не тут, а на вулиці Стеценка, бо відтоді, як нечисті на руку працівники «підприємства по переробці» привласнили солідну суму, було вирішено, що хай краще гроші приймає прибуткова каса — від гріха подалі. Що ж до квитанції, то її треба принести знову ж таки сюди, і лише після цього можна одержувати рахунок. А там якийсь рік чи два — і, цілком імовірно, замовлення буде виконане.

...Ось чому я не хочу пам'ятника. Принципово й категорично не бажаю, щоб моя рідня вкорочувала собі віку вимотуванням нервів у «підприємстві по переробці». Тому я зарані попередив дружину, дочку, а також групу товаришів: якщо я, фігурально кажучи, згорю на роботі, щоб ні про який пам'ятник вони й думати не сміли.

Я б тільки хотів, щоб на мою могилу прийшов директор «підприємства по переробці» Петро Ілліч Ільїн і сказав, що він мене поважає. Ці його слова були б для мене дорожчими за будь-який пам'ятник. Навіть із полірованого мармуру.

При умові, звичайно, що до того часу Петро Ілліч навчиться поважати людей.

Бо поки що він їх не поважає.

Ні живих, ні мертвих.

В. ЧЕПІГА.

м. Київ.

ГЕНЕРАЛ-СФРЕЙТОР...

або

довга пісня про те, як
ублажали з армії Петра...

Ще він стояв на чатах,
Ще в ногу маршував,
А ждали всі дівчата,
Чекав і голова...

Вернулись Гриць і Вася
Додому за Дніпро.
Демобілізувався
Й Олійників Петро.

Проїхав Гайворонне,
Минув Древяноград,
А в Тюшках на пероні
Зійшов... Оркестр! Парад!..

Зрадив, неначе брату,
Вітає голова:
— Живи! Дамо і хату,
Й під шифером хліва!..

II

В селі шкварчало сало,
Хиляли за Петра.
Та як не пригощали, —
Він кирпу задира...

— Приймай, Петько, бригаду —
Могутні дизелі!..
— Про тракторну й не згадуй,
Я гість іще в селі...

— Тоді очоль рільничу
Бригаду польову...
— Та снилась вона ніччю,—
Без неї проживу!..

— То, може б, став радистом?
Що хочеш — вибирай!..
Але Петька кудись там
«Благали» в інший край...

Тасують всі посади,
А він перебира...
Пером не описати
Амбіції Петра.

III

З-за столу, слава богу,
Не втік... Тож голова
З інтимнішого боку
Олії підлива:

— Женись! Бери доярку...
— Ні-і, в житті буде зле:
Захочу випить чарку, —
Сироватки налле...

— То — лікарку!.. Там очі —
Ніде нема таких!..
— Поки я ще не хочу
Ковтати пілюль гірких...

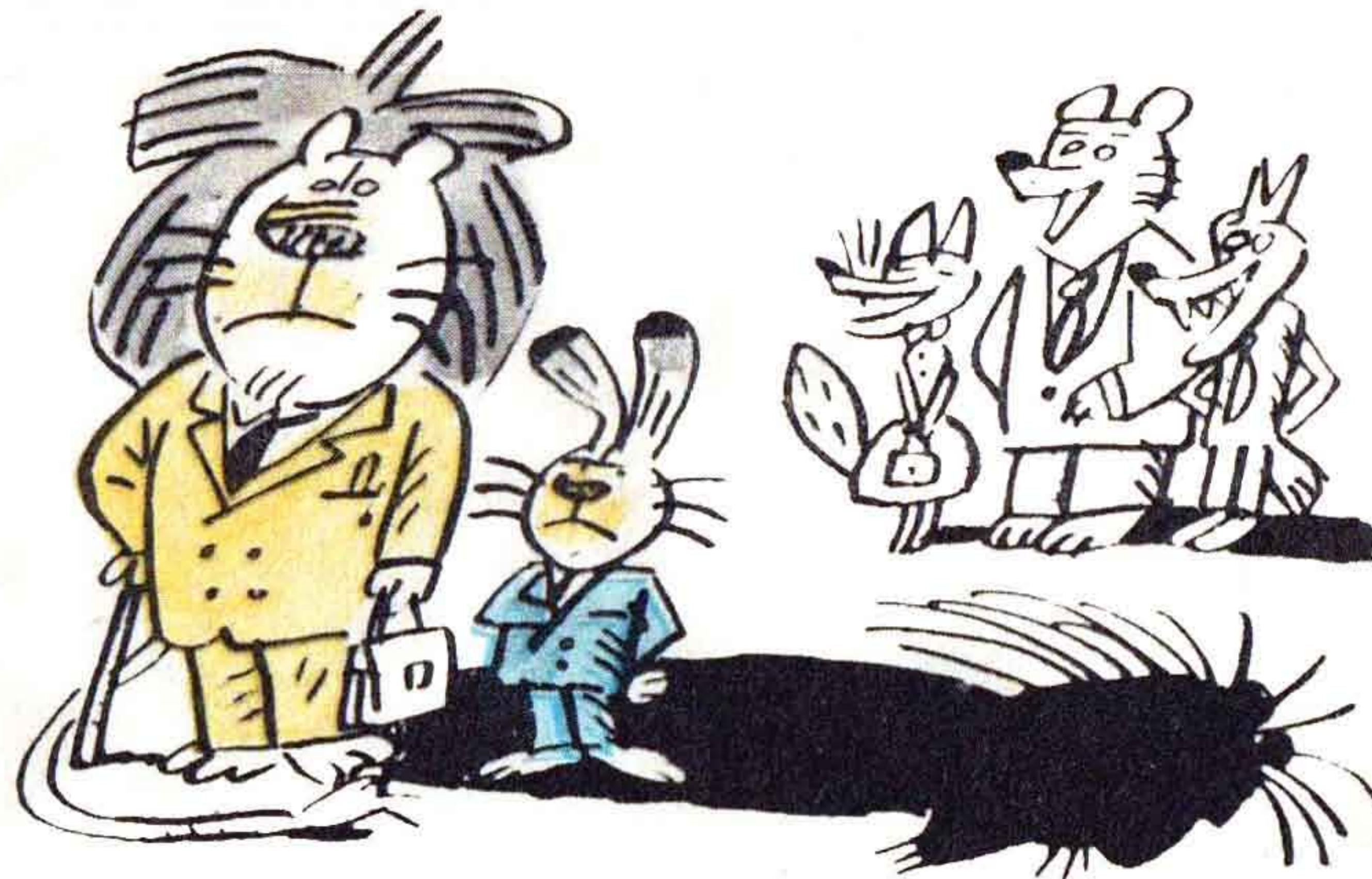
Тут «сват» повів бровою:
— А гарна ланкова?..
— Якби до ланкової
Да в посаг легкова!..

IV

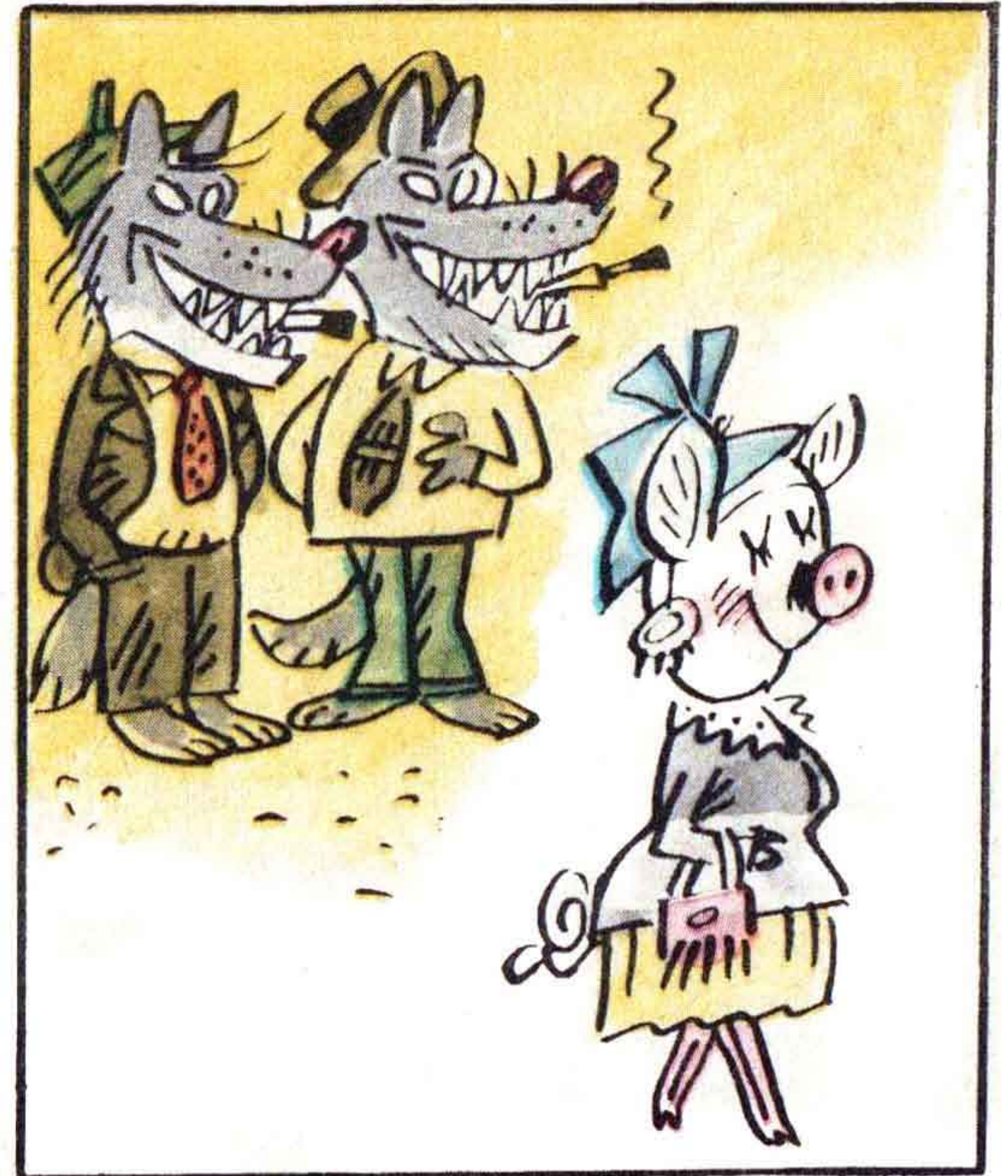
Дарма шкварки шкварчали
Й росла млинців гора:
Хоч як там пригощали,
Як «гостя» не влещали, —
Не вкоськали Петра...

Хіба ж тут вія кліпа
Зелено-голуба?..
Йому б — легкого хліба,
Не там, де молотьба.

Взяв «сидора» — й на грейдер...
Оркестр услід не грав...
А міг би жить сфрейтор
В селі, мов генерал!

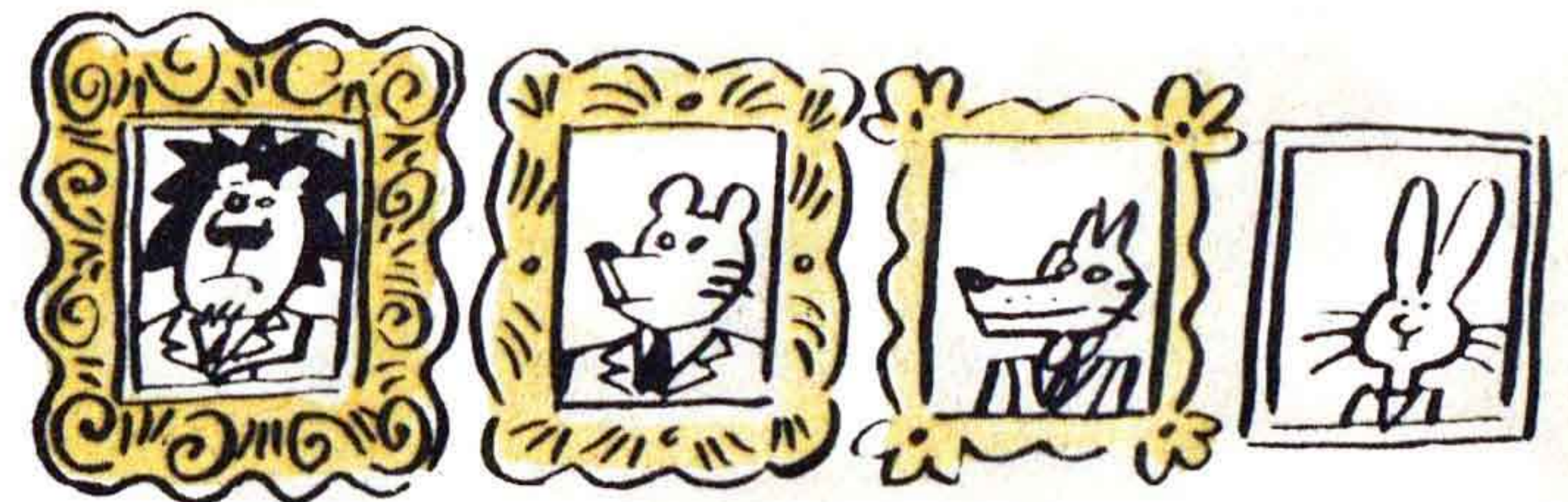
— Чого це заєць кирпу гне!
— Думає, що то від нього така тінь падає.

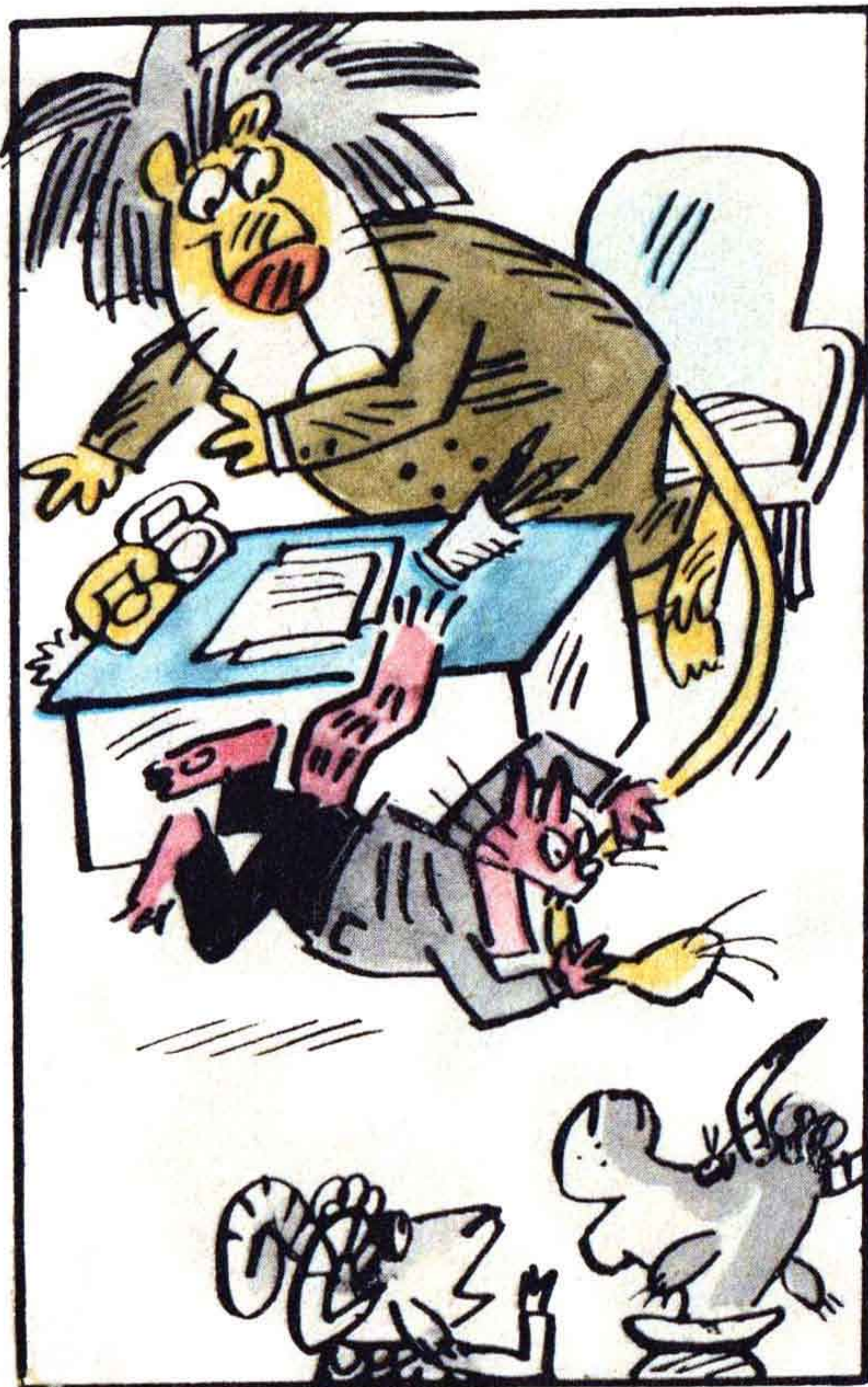
— Симпатична свинка...
— Що з того, мені лікарі заборонили
свинину їсти, бо печінка хвора.

Без слів.

— Все це — я під час перебування
на різних посадах!

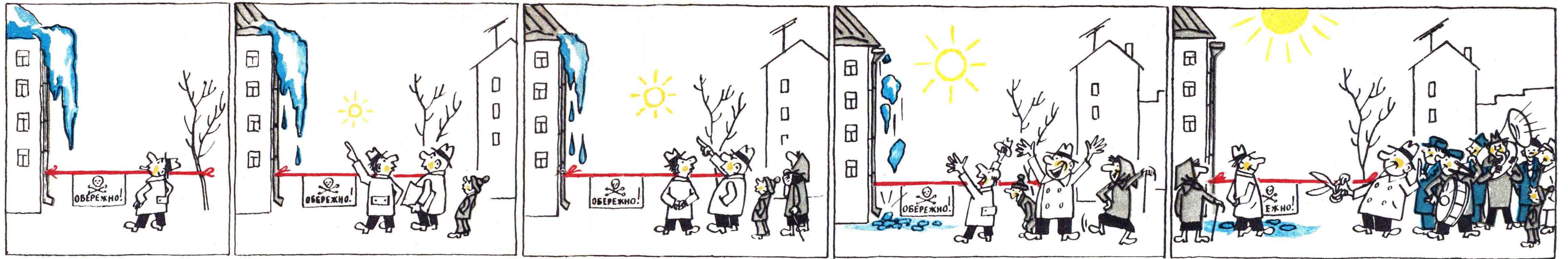
— Ого! На самого Лева кинувся!
— Та ні, то Лев хвостом ворухнув, а
Кіт подумав — миша.

— Спшиємо на мишку: мовляв, бігла, хвостиком
зачепила, і тисяча яєць розбилися!

Ой, серце!

ГУМОРЕСКА

Без слів.

— Ти туди?
— Туди. А ти звідти?
— Звідти.
— То це точно?
— Точно.
— То його вже?..
— Ще ні.
— Ну, а як там?
— В паперах колупаються, клієнтів розпитують.
— Знайшли що?
— Поки що ні.
— А керівний знає?
— Знає.
— Ти його бачив?
— Учора.
— То він що?
— Каже, що покриє. Тільки, щоб я передав йому оті три акти.
— Оті?
— Оті. І два «куски» в різних купюрах. Щоб із деким дещо уладнати. І щоб тільки завтра тобто сьогодні.
— Передав?
— Передав, щойно.
— Йому самому?

— Ні, його людині. Казав, що за ним, мабуть, слідкують. А його людина підійде до мене біля другого під'їзду.
— Підійшла?
— Підійшла. Я наче прогулююсь, коли підходить один: «Ви Аркадію Васильовичу передати? Зайдіть за ріг, бо тут побачать». Зайшов я за ріг і там віддав.
— Акти й два «куски»?
— Все.
— Ніхто не помітив?
— Наче ніхто.
— Запам'ятав, кому передав?
— Запам'ятав.
— Може, такий чорнявенький, невеличкий?
— Ні, блондин, високий. Он, дивись, він саме йде.
— Отой?!
— Отой.
— Йолопе! Він же з обещеус! Я мав з ним якось справу — ледь викрутився...
— Ой, серце!..

Адам ОВСІЄНКО.

м. Обухів.

ТЕЖ ЗОБОВ'ЯЗВСЯ...

Гриць з колгоспу серед ночі Тягне все, що бачать очі.
Бо дав слово чоловік
Вкрасти більше,
ніж торік.
Василь УДОВИЧЕНКО.
с. Удовиченки
Полтавської області.

Жінчина В АВТОРИТЕТІ

Припустімо таке: у вас зненацька тріснула по шву холоша. Веселіше вам від цього не стане, але й роботи трагедії ви теж не будете, бо навіть кравець-початківець без особливих зусиль ліквідує «аварію».

Гірше, коли з'являється щілина між панелями житлового будинку. Угледівши, що природні опади легко проникають у квартиру, мешканці оперативно пишуть скарги. Рівень майстерності авторів різний, але суть одна.

— У нас тече по всіх швах, — сигналізують з будинку № 227 по вулиці Ватутіна.

— А в нас не тільки по швах, а ще й із вікон, дверей, з опалювальної системи! — скаржаться мешканці будинку № 24 по вулиці Подолинського.

— У нас текло раніше, а тепер пухирями взявся лінолеум і провалюється підлога, — бідаються новосели з вулиць Чехова та Рябоконя.

— А в нас, — заявляє головний інженер ЖЕКу № 2 т. Горбатов, — немає жодного великопанельного будинку, в якому б не було недоробок, залишених будівельниками, або явного браку...

Ці тривожні повідомлення у письмовій формі лягають на столи відповідних установ. На них з'являються ділові резолюції.

Заступник голови Черкаського міськвиконкому т. Гаврилов — начальникові міськжитлоуправління т. Пушкіну: «Прошу розібратися». Начальник міськжитлоуправління т. Пушкін — своєму головному інженерові Нешенку: «Треба щось робити». Головний інженер міськжитлоуправління т. Нешенко — начальникам ЖЕКів: «Розглянути і вжити заходів».

Начальники ЖЕКів, відкинувши все вбій, уважно розглядають як резолюції, так і скарги, але заходів не вживають. Не тому, що не хочуть, а тому, що не можуть. Бо для замазування щілин на стіках панелей потрібна не звичайна собі глина, а спеціальна мастика та спеціальні механізми, яких у ЖЕК'ах немає.

Тому начальники житлово-експлуатаційних контор розмірковують так. Оскільки дефекти у великопанельних будинках найчастіше виникають з вини Черкаського домобудівного комбінату, то справедливо буде скарги квартирнаймачів з балансу ЖЕКів передати на баланс домобудівного комбінату.

— Нічим не можемо допомогти, — розчаровує начальник комбінату т. Приходько. — Проблему тріщин на стіках панелей не розв'язано не лише в нашому місті, а й... (Тут не зайвим буде зауважити, що протікає не на всіх стіках. Там, де панелі з'єднано на совість, ніякої проблеми не виникає).

— В усьому винні тришарові панелі, — доповнює начальника головний будівельник т. Дмитрів. — Нам дуже важко виявити, у який шар вода затікає і з якого витікає. Крім того, у нас спрацьована оснастка, нікудишня столярка... Та не краший і квартирнаймач. Замість того, щоб конопатити дірки у своїй квартирі, він пише скарги...

Розфасувавши у такий спосіб вину за недоробки та очевидний брак і нічого собі не залишивши, керівники домобудівного комбінату не проти того, щоб переслати скарги квартирнаймачів куди-небудь далі.

Але далі їх пересилати нікуди. І керівники домобудівного комбінату, усім своїм виглядом демонструючи, що роблять велику послугу, заявляють про готовність усунути недоробки та ліквідувати брак у будинках, споруджених їхнім же підприємством. І не просто заявляють, а й визначають строки, називають дати. Шкода лише, що своїх обіцянок вони, як правило, не виконують, хоч за це доводиться сплачувати штрафи.

Приміром, пуста обіцянка, дана правлінням житлового кооперативу № 14, обійшлася домобудівному комбінатові в 14 тисяч карбованців.

Сподівалися, що цей епізод чого-навчить керівників комбінату. Але сподівання ті були безпідставні. Картина не змінилася: домобудівний комбінат будує, а рембудуправління № 1 облрембудтресту услід капітально ремонтує.

Але й ремонтники не спроможні справитися з усіма щілинами. Тому останнім часом у Черкасах все частіше ведуть мову про те, щоб створити спеціалізовану бригаду, котра відразу після того, як останній будівельник залишить майданчик, бралася б конопатити злочасні щілини.

Ідея створення бригади хоч і не вражає своєю оригінальністю, але заслуговує на увагу. Може, хоч горобці тоді не так шкодитимуть. Бо поки зводиться великопанельний будинок, вони навколо нього кружляють і до всього приглядаються. А щойно настане урочистий момент підписання приймального акту, нахабні птахи атакують щілини і висмикують звідти для своїх гнізд клоччя сьак-так напханой шпаклівки. Цим вони не тільки завдають шкоди будинкам, а й дуже підривають авторитет будівельників.

Отож, якщо спеціалізована бригада і не зможе як слід замазувати щілини в панелях, то, найімовірно, буде відганяти горобців, щоб не компрометували будівельників.

м. Черкаси.

І. НАУМЕНКО.

Три дорослі у смішці

ЗРОЗУМІВ

Мати порастєся біля печі і говорить синові:
— Сергійку! Збігай у магазин по сіль. Та швиденько, щоб одна нога тут, а друга — там! У мене борщ докипає.
Синон одягнув шубу, шапку, один валіжон і метнувся до дверей. Мати його перепинила:
— Чи ти збожеволів? В одному валіжнику бігти думаєш?
— Та ви ж самі сказали, щоб одна нога там, а друга — тут. Навіщо ж взувати ту, яка в кімнаті залишається?
Повідомила Олена ГРЕЦЬКА, учениця 4 класу із с. Ямного В.Писарівського району Сумської області.

ВИПРАВИВ ПОМИЛКУ

Один чоловік замовив триста грамів горілки і один огірок.
— Чи не забагато? — питає буфетниця.
— А так, мабуть, багато, — помовчавши, відповів чоловік, — дайте пів-огірка.
Повідомив В. СТУКАНОВ з м. Запоріжжя.

ПОЯСНИВ

— Андрію, ану перехрестися..
— Во ім'я... сина і ду... ха..
— А де отець, шибенику?
— Хіба ви не знаєте? Поїхав у Мукачів на ярмарок.
Повідомив Ф. ДЕНИНГА із с. Печірної Тернопільської області.

ТЕЖ МЕНІ БІДА

Напекла жінка піржіків. Вдалися вони гарні. Чоловік їсть, аж за вухами лящить, але мовчить.
Жінка не витримала і питає:
— Ну, смачні?
— Смачні то смачні, але..
— Що — але?..
— Погано, що дуже широко рота треба роззявляти.
Повідомив І. М. ГАВРИЛОК з м. Челябінська.

ВСТАНОВИЛА ПРИЧИНУ

За вечерею дружина запитує чоловіка:
— Ну, про що йшла мова на сьогоднішній нараді?
— Товкли воду в ступі та переливали з пустого в порожнє.
— А я й думаю, чого це ти прийшов такий мокрий..
Повідомив І. Д. ГАНОШЕНКО з смт Веселого Запорізької області.

ПОГРОЗА

Повернувся п'яний чоловік додому, а собака не впізнав його та й гавкає.
— Цить, Рябко, — говорить йому чоловік. — А то почує жінка і зажене мене у твою будку. Де ти тоді ночуватимеш?
Повідомив Л. ТУРЕЛИК із с. Войнилів Калуського району Івано-Франківської області.

У ДЕНЬ ЗАРПЛАТИ

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

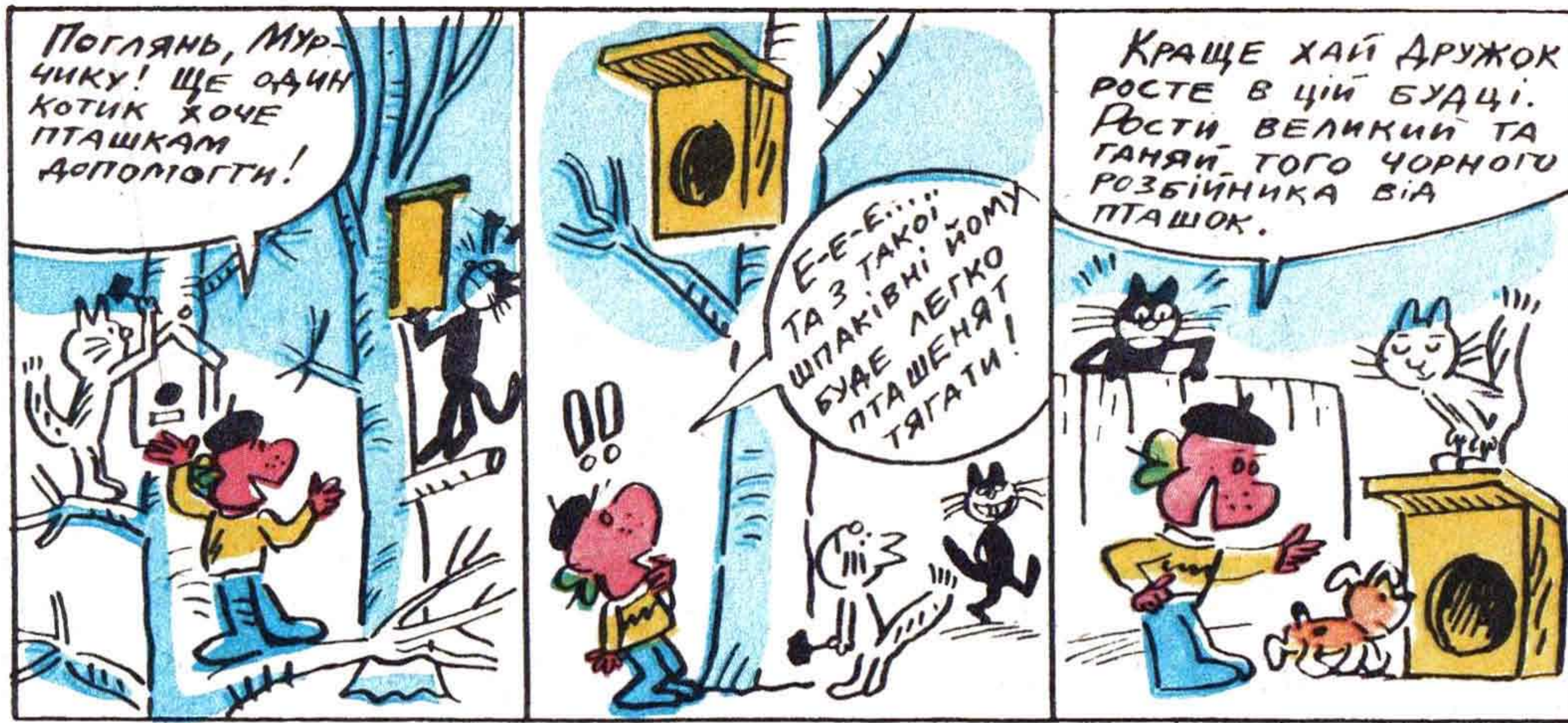

— З твоїми, жінко, здібностями краще у магазині самообслуговування працювати!..

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Раніше тут водились коропи, карасі, лини, а тепер сами моржі лишилися...

ЗАСВОЇЛИ

— Щоб рибу в озері спіймати, —
Вожатий вів розмову, —
Багато що потрібно мати
Спортсмену-риболову.
У першу чергу риболову
Потрібно мати вміння,
А потім — витримку чудову,
Хороший зір, терпіння.
Як мати хочете улови,
Скажіть мені тепер ви:
Так що потрібно риболову?
А учні хором: — Черви!

Андрій ДИННИК.

ПРО ЛЕСЮ

МИЛО ТА БАКТЕРІЇ

Чотирирічна Леся вмивається.

— Мий ручки з милом, — зауважує мама, — бо, знаєш, скільки на них бактерій...

— А що — бактерії бояться, коли їм мило в очі заходить? — цікавиться Леся.

ЧОГО ВОНИ МОВЧАТЬ

Дивлячись по телевізору хокейний матч, Леся запитує, чого хокеїсти під час гри не розмовляють.

— Правилами заборонено, — відповідає тато.

— От і не знаєш: щоб шайба в рот не влетіла! — пояснює Леся.

КОЛЮЧКА

Присівши, Леся придивляється до ступні.

— Що там? — підходить мама.

— Колючку загнала.

— Дай-но погляну.

— Не треба, — весело каже Леся, — уже вигнала...

Юрій ЦАРИК.

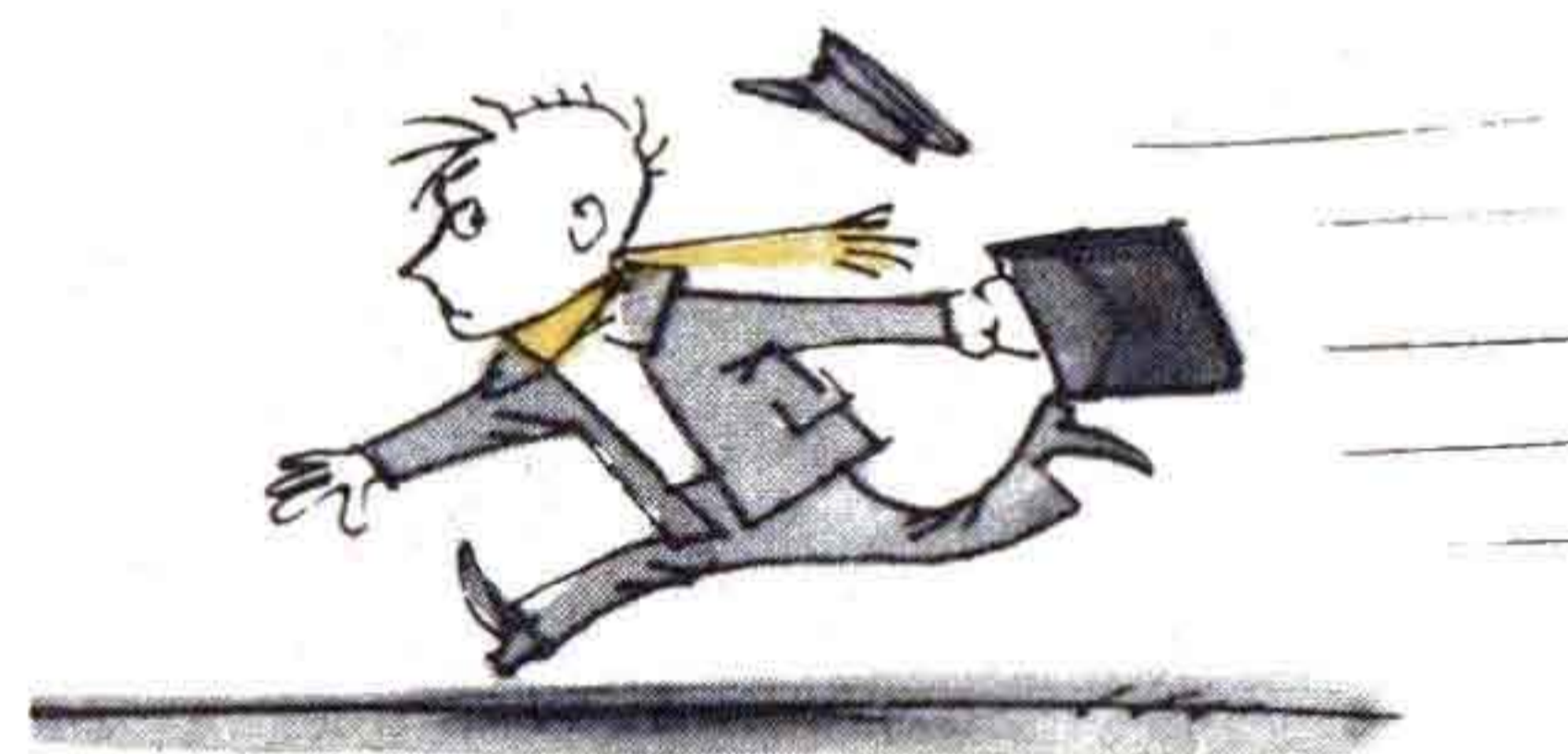
СМІЛИВЕЦЬ

Щоби діти не хворіли,
В школі щеплення робили.
Гриць командував у класі:
— Йди до лікаря, Парасю!..
Кажуть в класі всі про Гриця:
— Гриць нічого не боїться!
...Голку ж вгледівши

і шприц —
Дременув із школи

Гриць.

Ренальда ПИМЕНОВА.

ПОДЯКА

Валерик і Толя поверталися з кіно. Дивилися фільм «Тимур і його команда».

— Ех і молодчина ж був Тимур! — каже Толя. — Хочеться й собі щось таке гарне-гарне вчинити, щоб люди раділи і дякували. А ти не хотів би оце зробити щось добре, приємне?

Валерик тільки плечима знизав.

— Ну, якщо трапиться нагода...

Раптом бачать: мале дівчатко в глибоку траншею залізло, а вилізти не може. Сидить на землі і гірко плаче.

Толя підійшов до траншеї й почав:

— Яка ж ти неслухняна, дівчинко! Хіба мама або тато тобі не казали, що не можна в таких місцях гратися? От тепер і маєш — сиди у траншеї. Хай це буде тобі наукою. Жаль, що я не твій брат, а то знала б ти, як старших не слухатися. Ходімо! — смикнув він за рукав Валерика. — Здається, сьогодні я вже зробив добру справу — вчитав як слід отому поганому дівчаті.

А Валерик тим часом стрибнув у траншею і допоміг дівчинці вилізти нагору.

Витерла дівчинка сльози і лагідно сказала Валерці:

— Спасибі, хлопчику! Ти дуже-дуже хороший. — І весело побігла додому.

Ігор СІЧОВИК.

Літфондовідача.

Втелює свої мрії в життя.

Нема поганих лікарів. Є нікудишні хворі.

Малосольний концерт.

Від здібного журналіста до поганенького письменника — один крок. І його охоче роблять.

Демагог — той же Демосфен, тільки камені у нього за пазухою.

Захлинувся від повноти життя.

Консерви «Сало туриста».

Дзвінкоголосе безголосся.

Вік кібернетики: — Зіграємо в перфокарти?

Словесне болото: мовна стихія вийшла за береги мислі.

В житті завжди є місце...

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

Приїхав я у відрядження в обласне місто, де приятель мій живе. Зустрів він мене на вокзалі. Запросив у гості. Ідемо містом. Бачу, всі мого приятеля знають. Дорогу йому дають, швидко так, поспішно. Особливо діти й дівчата. А приятель червоніє, незручно йому, видно, переді мною популярність свою демонструвати.

Зайшли до гастроному. Коло прилавка — черга. Побачили покупці мого приятеля — вакуум утворився, наче запро-

ПОПУЛЯРНІСТЬ

ГУМОРЕСКА

шують — підходь, бери. По червонів мій приятель і швидко приладнався до хвоста черги.

«Оце скромняга! Усі б так!» — подумки захоплююся другом.

Вийшли з гастроному.

— Знаєш, щось мені нездужається, — каже приятель. — Ідмо тролейбусом.

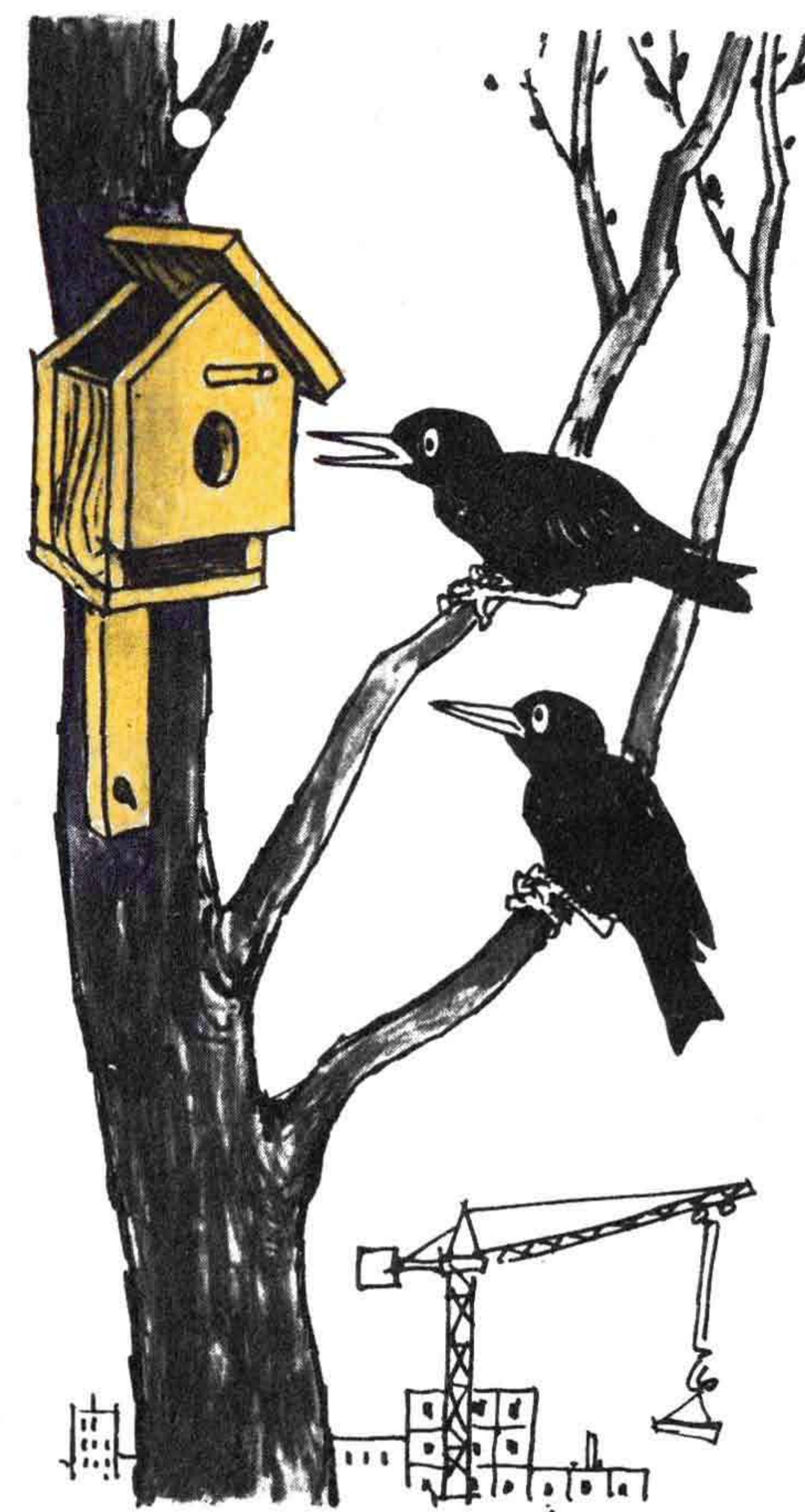
У тролейбусі також не обминули увагою мого друга. Якийсь дідусь зняв окуляри, уважно подивився на нього, піднявся з сидіння і подріботів наперед.

— У пошані ти тут, — кажу, — старики, і ті місцем поступаються. Чим заслужив?

— Телевізор допоміг. Показали, як я з підлеглими на будові розмовляю. Якась нахаба прихованою камерою зняла...

Олександр ШАТЕЦЬ.

Мал. М. КАПУСТИ (м. Донецьк)

— Знову здали з недоробками...

Щи гірше для вас

ГУМОРЕСКА

Приходжу якось до директора і кажу йому:

— Мені б путівочку на курорт!

— Молодий ще по курортах їздити, — побатьківському посміхається директор. — Ти в нас ще й місяця не працюєш.

— А мене страх як на курорт тягне, — пояснюю, — в санаторії пожити хочеться.

— Усім хочеться, — погоджується директор. — Тільки заслужити треба. Ми путівки перш за все передовикам даємо.

— А може, все ж таки мені дасте? — питаю підводячись.

— Немає підстав, — каже директор.

— Тим гірше для вас, — пояснюю. — Я вам таке зроблю, пошкодуєте, що образили.

І пішов, грюкнувши дверима.

На подвір'ї підняв каменюку і жбурнув її у вітрину магазину.

Звичайно, зібралися люди, прибула міліція. Посадили мене в машину і повезли на суд.

Півгодини прокурор пісочив директора за погану виховну роботу в колективі, за відсутність індивідуального підходу до окремих працівників і за його посередню педагогічну кваліфікацію. А суд виніс окрему ухвалу, в якій поставив під сумнів можливість дальшого перебування директора на своїй посаді.

Рівно через п'ятнадцять днів я знову привітав директора в його кабінеті.

— Мені б премію!

Директор заходився пояснювати, що премія — це засіб матеріального стимулювання, що видають її тільки кращим із кращих, і що навіть при всьому бажанні він не зміг би мені видати жодного карбованця з преміального фонду.

— Дуже мені вас шкода, — поспівчував я йому.

— Не маю права, — приклав він руку до серця.

— Навіть не уявляю, що тепер з вами буде, — з жалем подивився я на директора. — Тепер ви зовсім пропали.

— Не губіть! — заблагав директор.

Та я навіть не дослухав його. Пішов до павільйону «Затишок» і надудлився червоного міцного.

У витверезнику я досвідчено позував фотоко-респондентові міської газети. А за день читав про себе фейлетон, де бідному директорові дісталося на горіхи. Йому інкримінувалися поблажливість до пияцтва та неухвалне ставлення до потреб виробничників. «Лише вісім гуртків художньої самодіяльності існує при заводському клубі, а в ігротечі не знайдеш зайвої шахівниці, — докірливо писав кореспондент. — Ось чому замість пограти на органі чи провести вечір над розв'язанням шахової задачі, Гореміщенко змушений був напитися...»

Директор давав пояснення численним комісіям, їздив з'ясовувати відносини з керуючим трестом, віддав свій кабінет під більярдну і особисто написав статтю до стіннівки «Алкоголь — наш ворог».

Певно, усе це дуже втомило директора, бо, коли я знову завітав до нього, він був жовтий, як плавлений сирок у привокзальному кіоску.

— Мені б квартиру, — сказав я.

— У вас же є квартира, — нагадав він мені.

— Однокімнатна, — уточнив я. — А мені поліпшити квартирні умови хочеться.

— Ви ж холостяк, — з жалем вимовив директор. — Ми двокімнатні тільки сімейним даємо.

— Нічим вам не можу зарадити, — сказав я. — Так уже вийшло, що мені двокімнатної захотілось.

Обличчя директора посвітлішало, мов сорочка після відбілюючого порошку «Радість».

— Може, мою візьмете? — нарешті вичавив він. — У мене двокімнатна, на п'ятому поверсі. А я з сім'єю у вашу переберуся...

— На п'ятому поверсі — не підходить, — відмовився я. — Високо дертисся. Мені б другий або третій поверх...

— Не можу я, зрозумійте, не маю права... — голос його затремтів. По щоках покотилися сльози.

— Дуже мені шкода, але доведеться зараз таке утнути, що, чує моє серце, вам, ох, і дістанеться! — обіцяю на прощання.

Іду, не оглядаючись. Чую важке дихання за спиною. Це мене наздоганяє директор...

Юрій ПРОКОПЕНКО.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Не я поганий майстер, це у вас голова неправильної форми!

Вітаємо ювіляра!

Начальник формного цеху
ордена Леніна комбінату друку
видавництва «Радянська Україна»
Олександр Юхимович ЗАСЛАВСЬКИЙ.
З нагоди його першого 50-річчя.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Літературні пародії

М. ШЕВЕЛЬОВ

ХВАЛА БЕЗМЕЖЖЮ

Межа.
Вона моя.
І не моя.
Вона чужа
І не чужа.
І я стою на тій межі,
Неначе босий на ножі,
Мов на зеленому вужі...
Сусіди лаялися.
Жах!
Межа...
Межа...
Межа...
Межа...

Дмитро ОНКОВИЧ.
Із книги «Межа».
(Тираж — 1500 прим.)

Я чув:
Когось повчав помреж:
«Свою фантазію обмеж,
Талант — талантом, а проте ж
Дотримуйся якихось меж!»
Отак і ріжуть без ножа.
Межа...
Межа...
Межа...
Межа...
Та й ще нічого не скажи.
Ну, хоч світ за очі біжи!..
Я зовсім не прихильник меж,
І зрозумійте ви мене ж:
Навіщо межі тиражу,
Як видають мою «Межу»?

ЩО ЦЕ!

Яксь тривога в душу загляда
І щось хвилює.
Щось тривожить мислі.
Співав про щось — і голосу
не чув.
Чогось шукав — нічого
не знаходив.
І знову йшов,
Кудись чогось заходив...

Євген ЛЕТЮК.
Із книги «Трете весло».

Я десь сидів,
Здається, щось писав.
А от що саме — і не пам'ятаю.
І звідки я цю згубну звичку маю?
Співав про щось — і голосу не чув.
Чогось шукав — нічого не знаходив.
І знову йшов,
Кудись чогось заходив...
Здається, біг. Навіщо мені крос?
А може, це, ну, як його?..
Склероз?..

СПРАВИ НЕБЕСНІ

Я чистий, як небо...
Я стаю добрим богом...

Василь МОРУГА.
Із книги «Грозовіття».

Я небом гуляю прозорий, як скло.
І німб осяває висоне чоло.
«Кавказ піді мною», Хрещатик, метро.
Рукопис вже час однести у «Дніпро»,
В «Радянський письменник»,
у «Всесвіт», у «Ранок».
Не встигну. Вертаюсь на небо.
Світанок...

Ввічлива відмова

Бригадир-городник Гнат
Завітав до Тані,
Щоб освідчитися їй
У своїм коханні.
Але здалеку почав:
Про врожай торочить...
Та збагнула, в чому річ,
Чого то він хоче.
Дума: «Свататись прийшов:
Прибравсь, поголився...
Як відмовити йому,
Щоб не розгнівився?»

Та й говорить: — Урожай
Справді пречудовий.
Ось і в мене гарбузи
Виросли пудові.
Гарних гарбузів таких
Треба пошукати.
Хочу й вам я на розплід
Найкращого дати!

Василь НІКОЛЕНКО.

с. Кустолово-Суходілка
Машівського району
Полтавської області.

Ще здалеку глянув-
ши, я одразу зрозумів,
що назріває конфлікт.
Спочатку чоловік поста-
вив долі портфель. За-
метушився. Засіпався.
Невдоволено наморщив
лоба. Щось крикнув. А
потім раптово розмах-
нувся і вдарив. Вдарив,
як дилетант. Як інтели-
гент, що й не чув про
бокс і зневажає самбо.
Але невміння компенсу-
вала злість. Він лупцював

КОНФЛІКТ

ГУМОРЕСКА

розмірено. Зосередже-
но. Долонею. Кулаком.
На очах у перехожих.
Засліплений люттю, вда-
рив справа. Прислухався.
Почав бити зліва. Знову
прислухався. А потім
примудрився і з усієї
сили вдарив знизу. Вда-
рив несамовито. З насо-
лодою. З відчаєм. Я зро-

зумів, що це — помста.
Людина воліла правди.
Справедливості.

Мене вчили: не про-
ходьте мимо! І я зупи-
нився. Прочинив двері:
— Остання була?

Він кивнув. Я пониш-
порив по кишенях. Діс-
тав дві копійки.

— Ось візьміть. Може,
цього разу пощастить
додзвонитися...

Аркадій
ШИМАНСЬКИЙ.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Давай запросимо його до нас на птахоферму, може, план нам витягне.

І СМІХ І ГРІХ

ВИДАТНІ СТУДЕНТКИ

Студентки Ексетерського університету (Англія) провели товариські змагання з популярного виду спорту: хто вип'є більше пива. Перше місце завоював не студент, а студентка психологічного факультету Тереза Сарма. Протягом однієї ночі вона висмоктала 32 пінти пива (одна пінта — 0,568 літра). Друге місце посідає також студентка — Венді Гудвін. Вона подолала 30 пінт.

ЛИХО НЕ БЕЗ ДОБРА

Одна швейцарська газета рішуче виступила за нову моду: «Довге волосся, що його носить тепер більшість солдатів швейцарської армії, має свою тактичну перевагу: в бойовій обстановці солдатам немає вже потреби маскуватися на місцевості».

І СМІХ І ГРІХ

КОНКРЕТНА ВІДПОВІДЬ

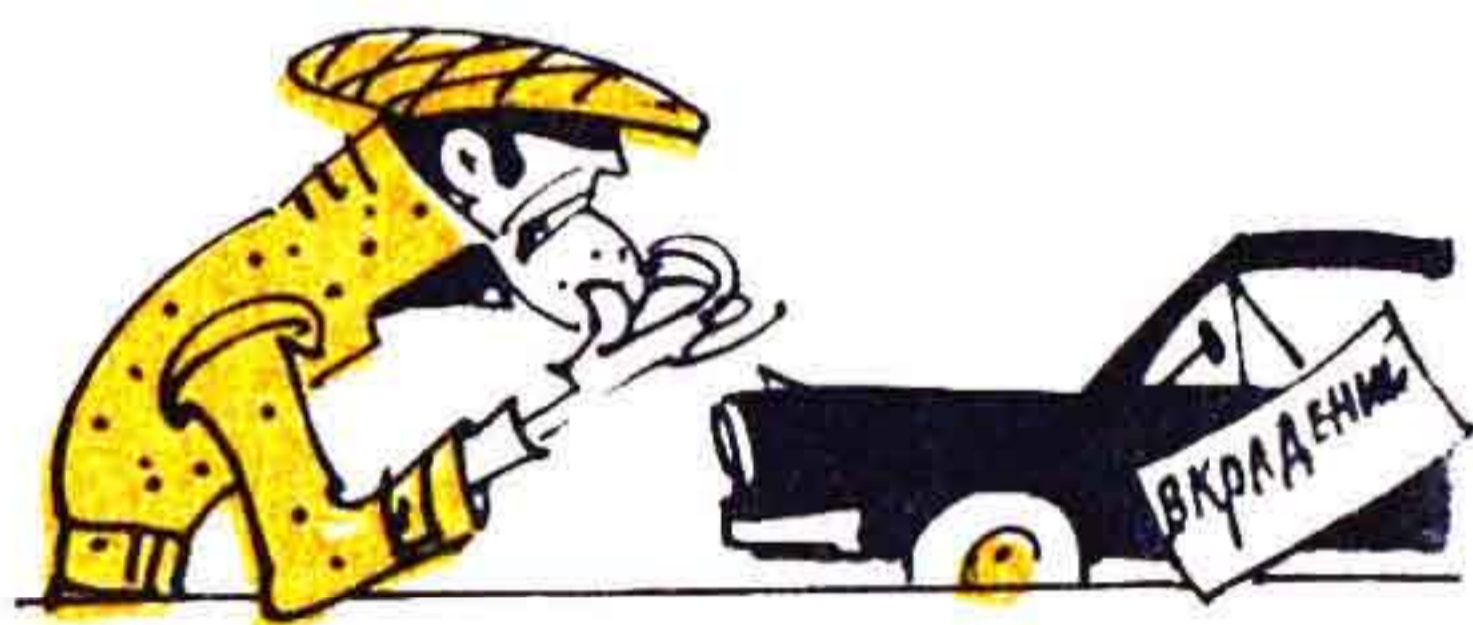
Інститут громадської думки в Нью-Йорку запитав у 3000 одружених чоловіків: «Що ви робили до одруження?» Більше половини опитаних відповіли: «Все, що я хотів».

У ЛАБОРАТОРІЇ ХУДОЖНИКА

Після того як римський законодавець мод у галузі жіночих зачісок сеньор Боделлі подав на суд громадськості свій новий твір, його запитали, як йому спала на думку така блискуча ідея. Боделлі відповів: «Усе було дуже просто. Я винайшов цю зачіску, коли побачив свого собаку, який лежав під вентилятором».

В СУЧАСНОМУ ЧІКАГО

На одному з автомобілів, що був залишений на стоянці, висів на дверях аркушик паперу з таким написом: «До уваги злодіїв. Цей автомобіль уже вкрадений».

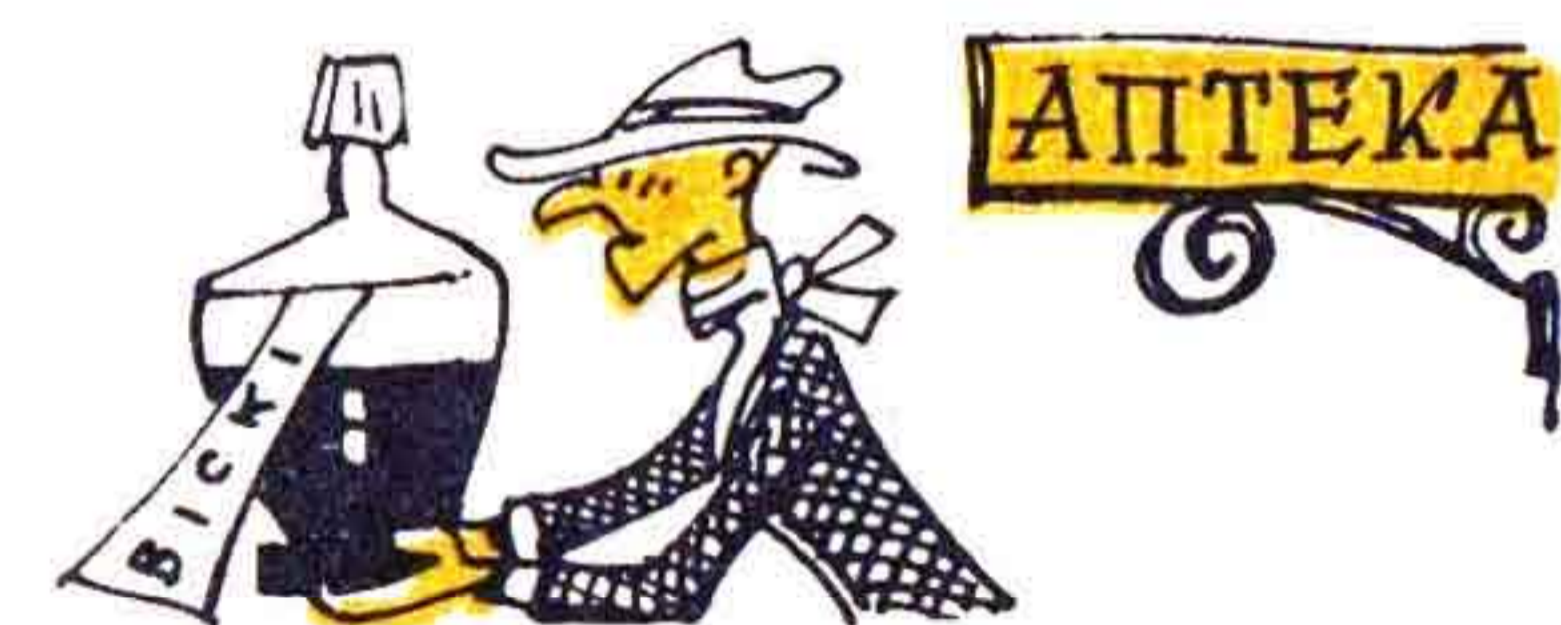
І СМІХ І ГРІХ

ПІСЛЯ ОДЕРЖАННЯ ДИПЛОМА

Безробіття серед людей розумової праці набуло в Сполучених Штатах таких розмірів, що в Чикаго для людей з вищою освітою відкрито спеціальну ремісницьку школу. Учні запрошує до цієї школи таке оголошення: «Закінчена вища освіта, звичайно, нікому не шкодить, але водночас слід навчитися ще й чогось корисного».

НОВЕ У МЕДИЦИНІ

До чудернацьких клубів, яких так багато в Англії, приєднався ще один: у Ліверпулі засновано клуб, члени якого вважають, що хвороби горла слід лікувати переважно віскі. Президент клубу Вільсон виклав програму клубу коротко і ясно: «Ми будемо домагатися, щоб віскі визнали за ліки і щоб лікарські каси оплачували лікування ним».

ДЕЛІКАТНА ОБСТАВИНА

У французькій пресі з'явилися повідомлення про те, що ряд поліцейських чинів у різних містах країни фактично перебуває на утриманні гангстерів. «Охоронцям закону покривають бандитів, грабіжників, власників підпільних будинків розпусти, одержуючи за це великі хабарі. А деякі з них і самі займаються бандитизмом. Зокрема, стало відомо, що покровителями гангстерів і гангстерами є нерівні поліцейські чини міст Діжона, Ніцци та інших. «Невже образ поліцейського, що виходить з кабінету слідчого в наручниках та під конвоем, стає звичним у Франції?» — меланхолійно запитав тижневик «Експрес».

Нещодавно у французькому місті Діжоні двоє чоловіків разом посідали в ресторані. Здавалося б, ну що в тому особливого?

Однак цей нібито ординарний акт харчування не пройшов повз пильні очі поліцейського начальства. Річ у тім, що у вищезгаданому сніданні взяли участь, з одного боку, мсьє Мавільє, ватажок місцевої банди гангстерів, а з іншого — полковник Павільє з Парижа, з головного поліцейського управління. Отож, дізнавшись про цю підозрілу зустріч, комісар діжонської поліції мсьє Кавільє доручив одному з детективів що б то не було знайти гангстера Мавільє і... привести його на вечерю в особняк комісара.

Мавільє розшукали швидко. Власне, особливих пошуків не було. Гангстер сидів у своїй розкішній квартирі й разом із спільниками обговорював план грабування універсального магазину. Коли детектив передав йому запрошення комісара, Мавільє наказав своїм хлопцям продовжувати роботу без нього і сів за кермо свого «Мерседеса».

...Після третьої чарки, коли на столі з'явився улюблений делікатес гангстера Мавільє — жабенята, засмажені в сметані, комісар з надриком у голосі поставив йому запитання, яке мучило його цілий день.

— Слухайте, Мавільє, ми знаємо один одного вже не один рік. Скажіть відверто: ви мене поважаєте?

— Ну й запитання! — вигукнув мсьє Мавільє. — Чи вам недосить матеріальних свідчень?

— Тоді для чого ж зустрічаєтеся та ще й випиваєте з усякими там заїжджими полковниками?

— Ну, по-перше, не з усякими. Все-таки Павільє відає кадрами в поліції. А по-друге, — гангстер примружив ліве око, — є деякі обставини...

— Які саме?

— Розумієте, пане комісар, всі оті балачки, статті в газетах...

— Далі, далі! Кажіть відверто, як завжди!

— Ну, про те, що ваші хлопці моїм... е-е... не заважають і взагалі...

Одне слово, ви б усе-таки теє, обережніше. Бо почнуть вас садовити, то й до нас доберуться, — гангстер примружив і праве око.

— То ми, по-вашому, погано працюємо?! — вибухнув комісар.

— Та до чого тут «по-вашому»? «по-вашому»? — гангстер гостро подивився на співрозмовника. — Головне, що ви не вжили заходів, щоб закрити пельки отим писакам.

— Думаєте, це так легко? — зітхнув комісар Кавільє.

— А нам, гадаєте, легко працювати? — уїдливо запитав мсьє Мавільє. — Куди не ткнешся — суцільна автоматика. Паршивенький магазин, у якому нема чого й узяти, і той верещить, мов поросся, ледь підійдеш до дверей уночі. Не кажучи вже про солідний банк...

— То й нехай собі верещить — ми ж не реагуємо, — сказав комісар і по-дружньому поплескав гангстера по плечу.

— Так то воно так, — погодився гість, — але є ще одна — найделікатніша обставина...

— Знаю! Знаю! Зараз скажете, що наше «не реагуємо» обходиться вам дуже дорого. Але ж, друже, якщо хто-небудь із моїх хлопців інколи й вимагає на лапу зайвого, то, повірте, у цьому винна тільки інфляція.

— Не про те мова, — мсьє Мавільє здвигнув плечима. — Навпаки, поліцейські взагалі перестають брати хабарі...

— От бачите! Я завжди доводив, що в моєму комісаріаті працюють благородні люди, справжні лицарі закону!

— Перестають брати хабарі, — металевим голосом повторив гангстер, — і замість цього самі займаються тим, що завжди було нашим... е-е... обов'язком — грабіжництвом, рекетом, продажем наркотиків, сутенерством. Поліцейські просто відбирають хліб у наших дітей. Що нам лишається робити, я вас питаю? Хіба що самим влаштуватися в поліцію...

— Зволите жартувати?

— Анітрохи! — відрізав гість. — До речі, вам, гадаю, цікаво було б дізнатися, про що ми говорили у ресторані з полковником Павільє?

— Певна річ!

— Він пообіцяв мені посаду комісара діжонської поліції...

— Що?! Мою посаду? Отак просто взяв і пообіцяв?!

— Ну, не зовсім просто, а, як водиться, за певну суму...

— Але як ви могли піти на це? — розлютився комісар.

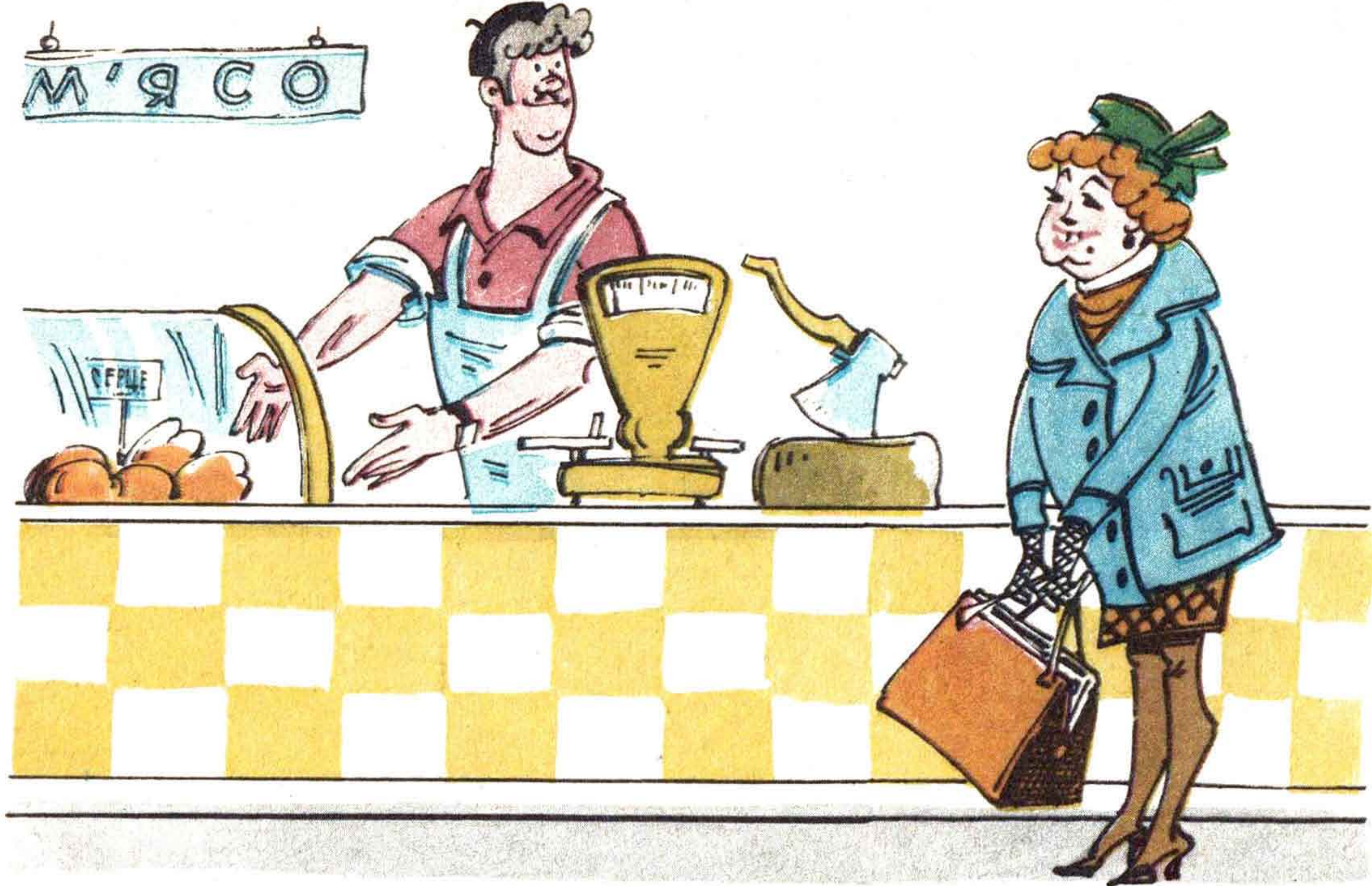
— Бачите, полковник сказав, що, оскільки преса вже докопалася до ваших зв'язків із злочинним світом, то все одно доведеться вас кимось замінити. То хіба не краще, щоб у кріслі комісара сиділа випробувана людина — така, як я? Тим паче, я в курсі усіх проблем: проблеми домовитися з пресою, проблеми повністю законспірувати розбійницьку діяльність поліцейських і таке інше.

— А що ж мені робити накажете? — вигукнув комісар.

— О, не турбуйтеся, — заспокоїв його мсьє Мавільє. — Я передам вам своїх хлопців. Роботи вистачить. Від вас вимагатиметься лише, щоб не забували передавати мені п'ять процентів від своїх нових прибутків.

— П'ять процентів, — замислився мсьє Кавільє. — Чи не забагато це?..

О. МАЛЬКО.

— Я пропоную вам серце!
— А вас не бентежить те, що я набагато старша?

Кажуть, що серед інших відділів виконкому Криворізької міськради є і дорожній. Він, може, й справді є, але ми його роботи чомусь не бачимо.

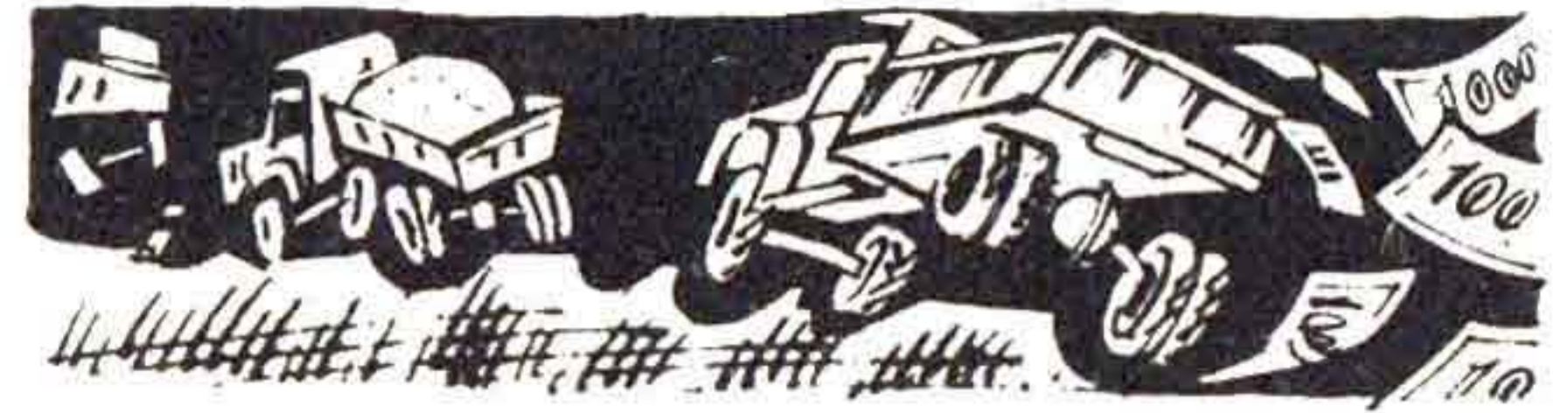
Бачимо інше — вкрай розбиту дорогу, по якій нам, водіям Криворізької автобазы № 15, доводиться щодня возити розчин від бетонних заводів до будівництва доменної печі № 9.

Тут не тільки чорт ноги поламає, тут щоденно, щогодинно ламається дорога техніка.

Кожна яма, кожна вибірка — то могила, в якій поховані десятки і сотні карбованців. Та працівникам шляхвідділу Криворізького міськвиконкому до цього діла нема.

Пробач нам, Перче, але ми цей відділ нарекли по-своєму: шлях від діл. Можливо, помиляємося, але в такому разі хай нас поправлять люди тямущіші.

ШОФЕРИ (9 підписів), м. Кривий Ріг Дніпропетровської області.

Хочеш, поворожу тобі на мінеральній воді? Хочеш, скажу, скільки вона коштує?

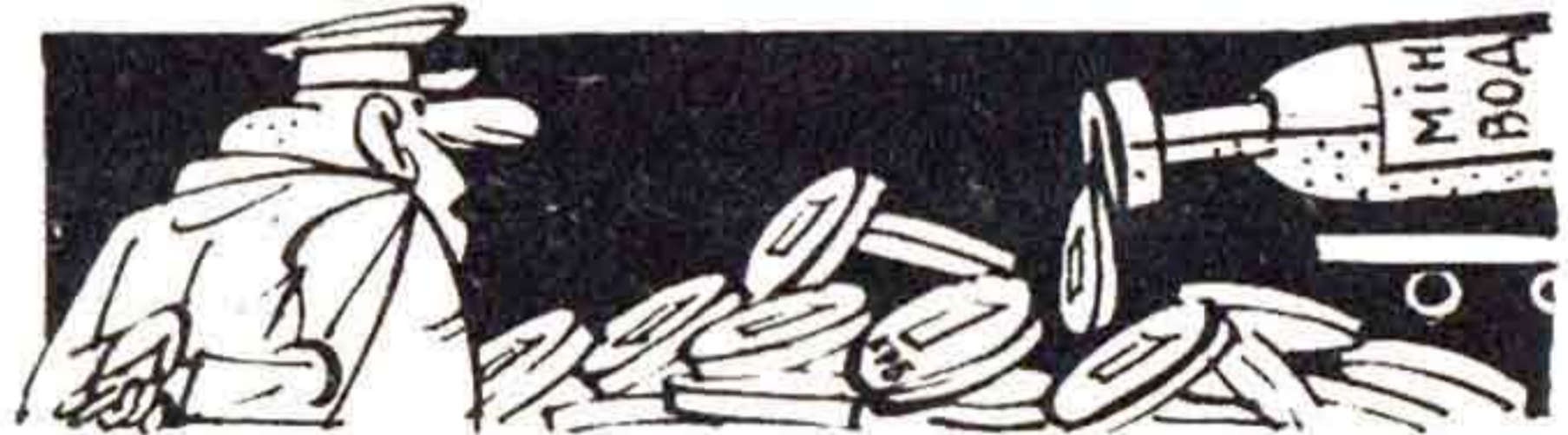
Ні, ти не смійся. Ну, звичайно, всі знають, що ціна їй — 20 і 22 копійки за пляшку. Але то загальновідома ціна. А от про її справжню вартість ти, Перче, можеш довідатись тільки у нас — залізничників. От, скажімо, прибув недавно на станцію Уладівка вагон № 2437807 з мінеральною водою для Літинського районного споживчого товариства. Скільки зайвого часу він перестояв на колії, поки його розвантажили, і скільки штрафу за це було сплачено, знаємо лише ми — працівники

транспорту. І тільки ми можемо тебе, Перче, поінформувати, що в цьому випадку (а він, на жаль, не єдиний) Літинське районне споживче товариство завдало збитків понад 3 тисячі карбованців.

От скільки, Перче, коштує мінеральна вода, коли нею порядкують люди, не дуже кваліфіковані до роботи. Гадасш, за цю невпапльвість на них хтось хоч раз пальцем наківав?

Помилуєшся! З них — як з гуски вода. Мінеральна...

Р. ДИСКУ, начальник станції Уладівка. Вінницька область.

Операція ТЕЛИЦЯ

Дуже складна була операція. Участь у ній брали: три зоотехніки Валківського об'єднання племінного тваринництва та п'ятеро колгоспників; завідувачий базою того ж об'єднання, чотирнадцять провідників, шість шоферів, чотири трактористи, шість колгоспників, два трактори і шість автомашин.

А також — телиці. Племінні телиці, яким прослався путь аж за кордон, у Монголію. Зібралися вони туди з особливою міжнародною місією: поліпшувати місцеву породу великої рогатої худоби братньої країни.

Отож трималися вони, ті телиці, солідно і з гідністю, сповнені почуття покладеного на них високого обов'язку...

Якби начальник залізничної станції Ковяги Віктор Дмитрович Волков та мав у собі хоч невелику краплину того ж почуття, то усе обійшлося б як слід: точно у визначений день, 16 жовтня минулого року, телицям було б подано належні їм чотирнадцять вагонів, чотиринні пасажирки зручно вместилися б у них і поїхали б виконувати свою місію.

Але начальник станції нічого такого в той день не почував. Не відвідало його почуття службового обов'язку ні на другий, ні на третій день. 18 жовтня він зі співчутливою посмішкою запевнив представника племоб'єднання, що у затримці вагонів винен не він, а заступник начальника Сумського відділення Південної залізниці товариш Фурса.

І тільки коли представник об'єднання попросив особисто з'єднати його по селектору з товаришем Фурсою, десь у глибині душі начальника станції щось таке заворушилося... Якийсь натяк на почуття відповідальності... І він злякано замахав руками:

— Не треба, не треба! Сам що-небудь придумаю!

Цим «що-небудь» виявились чотирнадцять страшенно брудних вагонів, чотири з яких ветеринарна служба відразу ж забракувала, а останні довелося довго мити, скребти і чистити, перш ніж поселити туди експортних телиць. Але, ясна річ, не всіх. І поки начальник станції «придумував» ще «що-небудь», готова до відправки худоба стояла у залізничному тупику ненапоена, бо підвезти туди воду було неможливо...

А т. Волков тим часом виділив для телиць ще два вагони, почекав, поки їх поміють, і... віддав іншій організації, під яблука. Так само вчинив і з третім. І тільки 22 жовтня, після численних телеграм і дзвінків у Москву, Харків, Суми і навпаки: з Москви, Харкова, Сум — вагони знайшлися. Але не завдяки т. Волкову, а, можна сказати, наперекір йому.

Так закінчилася ця складна операція, яка влетіла в добру копійечку і племоб'єднанню, і колгоспам. А скільки нервів це коштувало! Усім, навіть телицям. Єдиний, хто не постраждав — ні матеріально, ні морально, — то це В. Д. Волков. У нього нерви, видно, міцніші волячих. В усякому разі, коли йдеться про громадські, а не його власні збитки.

В. ІОНІН, зоотехнік Валківського міжрайонного об'єднання племінного тваринництва.

Харківська область.

ВИННА ВЕСНА

Питають в магазині у продавця Павла:
— Чому це на вітрині сметана зацвіла?
Він каже:
— І дитині Причина та ясна: Ви ж бачите, що нині у розпалі весна!

Анатолій ГОРПИНІЧ.

с. Варварівка Гуляйпільського району Запорізької області.

ЩО КОМУ...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Де це ви дістали таку чудову фарбу?

СУТЬ І СУЕТА

БАЙКА

Щоб глибше вивчити Людину,
Дознати потайний її заряд,
Зробили Вчені апарат.
Маленький. Не якусь махину.
Із вигляду — ну, шапка-ковпачок.
Легка. Красива. Модна.
В ній датчики — щоб фіксувати кодно
Найменший порух сил, чуттів, думок...
Як слід було й чекати,
Знайшовсь і Чоловік,
Що згодивсь (не без плати)
Носить ту шапку рік.
Рік проминув. І — результати.
1. Військові здібності — Наполеон.
2. Самозаглиблення — Спіноза.
3. Абстрактне мислення — Ейнштейну втер
би носа.
4. Дар красномовства — Цицерон.
5. Енергія — сто раз оббігті б міг
планету...
6. Дар творчості — задатки генія-поета...
Міг стать Довженком, Рафаелем міг,
Роденом, Корольовим,
Бучмою-артистом,
У цирку — зіркою-еквілібристом.
Не перелічиш даних всіх.
І це у Чоловіка геть простого...
О, відкриття!

Жаль тільки: з даних тих ніякого пуття,
Бо то — лиш виміри уявлення пустого,
Що ними Чоловік усе життя
Вимірював себе самого.
Енергія, щоправда, все ж була,
І немала.
Та що із того?
На злість і заздощі пішла:
Невадха не терпів же успіху чужого.

ЖАГУЧЕ КОХАННЯ

БАЙКА-ЖАРТ

Гадюка покохала Іжака.
Як обіймала! Цілувала! Обливалась
кров'ю!..
І — що ж, кохання річ тонка! —
І задоволена була любов'ю.

Ну й на здоров'я!
А що ж би їй кохав слизького Вужака
Чи тютінку тендітну — Сликака?!

ХВОРИЙ

ЖАРТ

«Чом невеселий?» — «Серце, брат».
«Щось ранувато... Скільки ж важиш?»
«Сто двадцять вакурат».
«Сто двадцять?! Що ти кажеш!»
«А як без одягу?» — «Вісімдесят».
«А як візьму тебе й помию».
«Зокрема — шию?..»
«То... п'ятдесят».

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі колгоспників з села Новосілки (Черна-ська область) йшлося про незадовільний стан торгівлі в їхньому сільмазі.

Голова Монастирищенського районного комітету народного контролю тов. Дніпрянський повідомив, що вказані у листі факти при перевірці підтвердились. За порушення правил радянської торгівлі за-відуючу магазином Семерунь Г. Г. з роботи знято.

★ До будинку відпочинку «Харків» (м. Півден-не-І на Харківщині) несвоєчасно доставляли газети й журнали. Лист про це надійшов до редакції.

Директор будинку відпочинку «Харків» тов. Ку-жельний повідомив, що нині газети й журнали до-ставляють регулярно й продають щодня у кіос-ку «Союздруку». Крім того, тепер працює читаль-ний зал при бібліотеці.

★ У Львівському спеціалізованому будівельно-монтажному управлінні № 1 тресту «Львівспеціо-мунбуд» розбазарювали будівельні матеріали. Про це повідомлялося у листі до Перця.

Голова Львівського міського комітету народного контролю тов. Мірошник повідомив редакцію, що за незаконний відпуск фондів будівельних матері-алів та за приписки показників виконання плану будівельно-монтажних робіт начальнику Карабі-ну С. Н. та головному бухгалтеру управління Ци-булько Ф. П. оголошено сувору догану.

Групу народного контролю цього будівельно-мон-тажного управління зобов'язано посилити контроль за виконанням плану робіт та за відпуском насе-ленню фондів будівельних матеріалів.

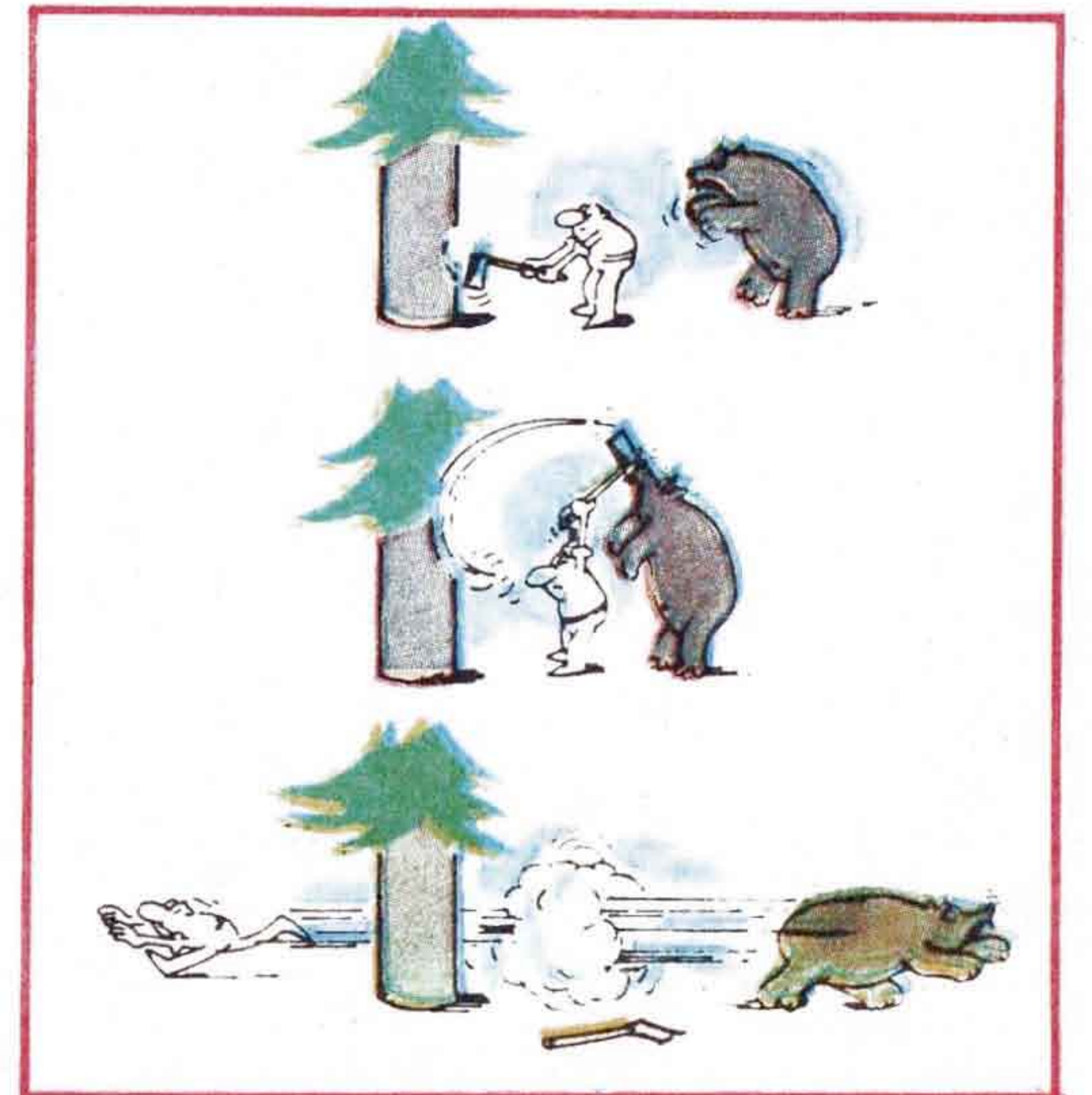
У нас гостює словацький сатиричний журнал «РОГАЧ» (Братіслава. ЧССР)

— Кароль! У тебе хворобливий ко-лір обличчя, раджу частіше ходити до корчми!

Без слів.

Без слів.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА
(заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 6 (928)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 15. II. 1974 р. Підписано до друку 1. III. 1974 р. БФ 10602
Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54

© Журнал «Перець», 1974 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

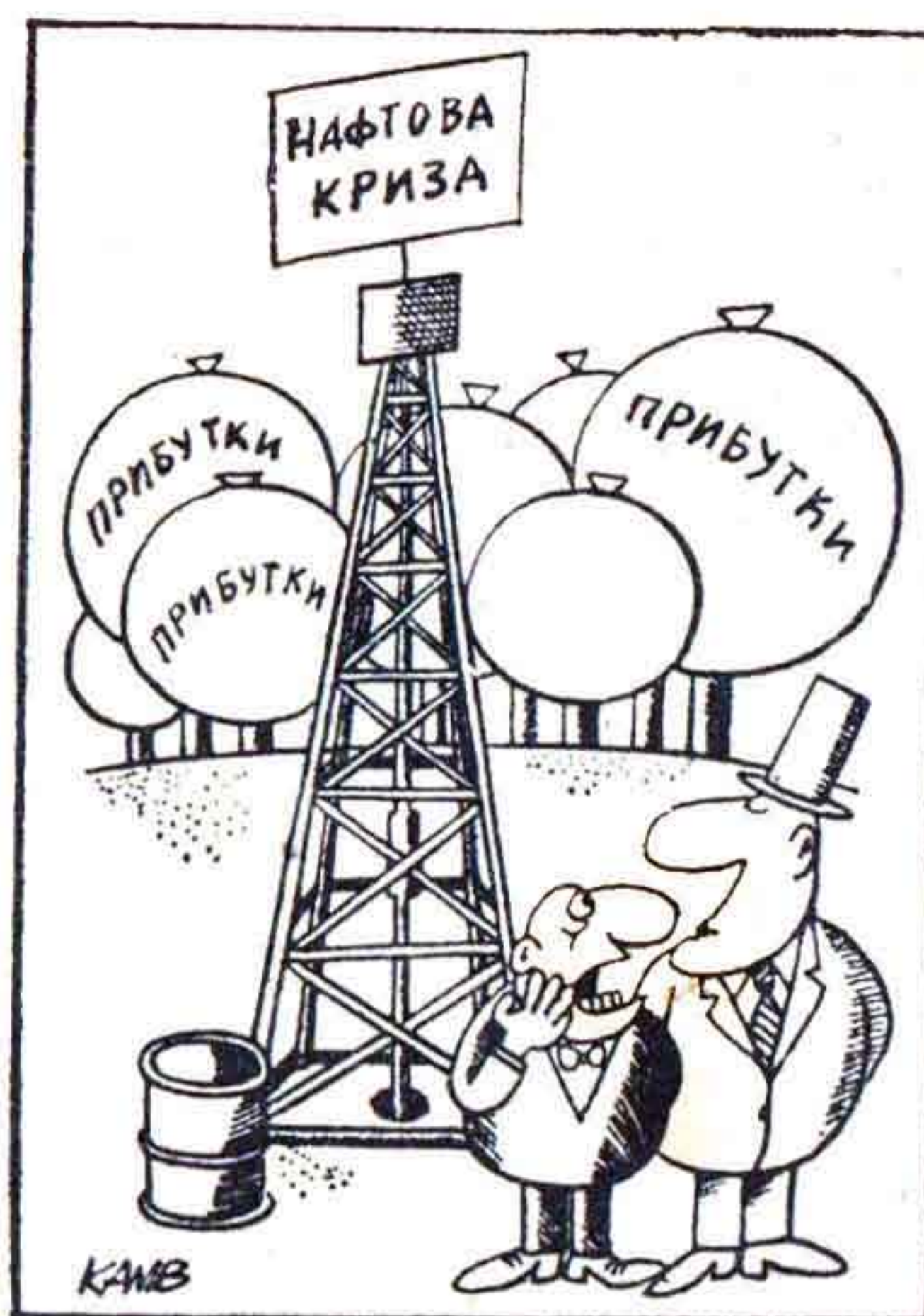
Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 0852. Тираж 2 850 000 прим.

Отсканировал О.ЛЕСЬКИВ, обробител А.ЛЕБЕДЕВ для <http://perec-ua.livejournal.com/>

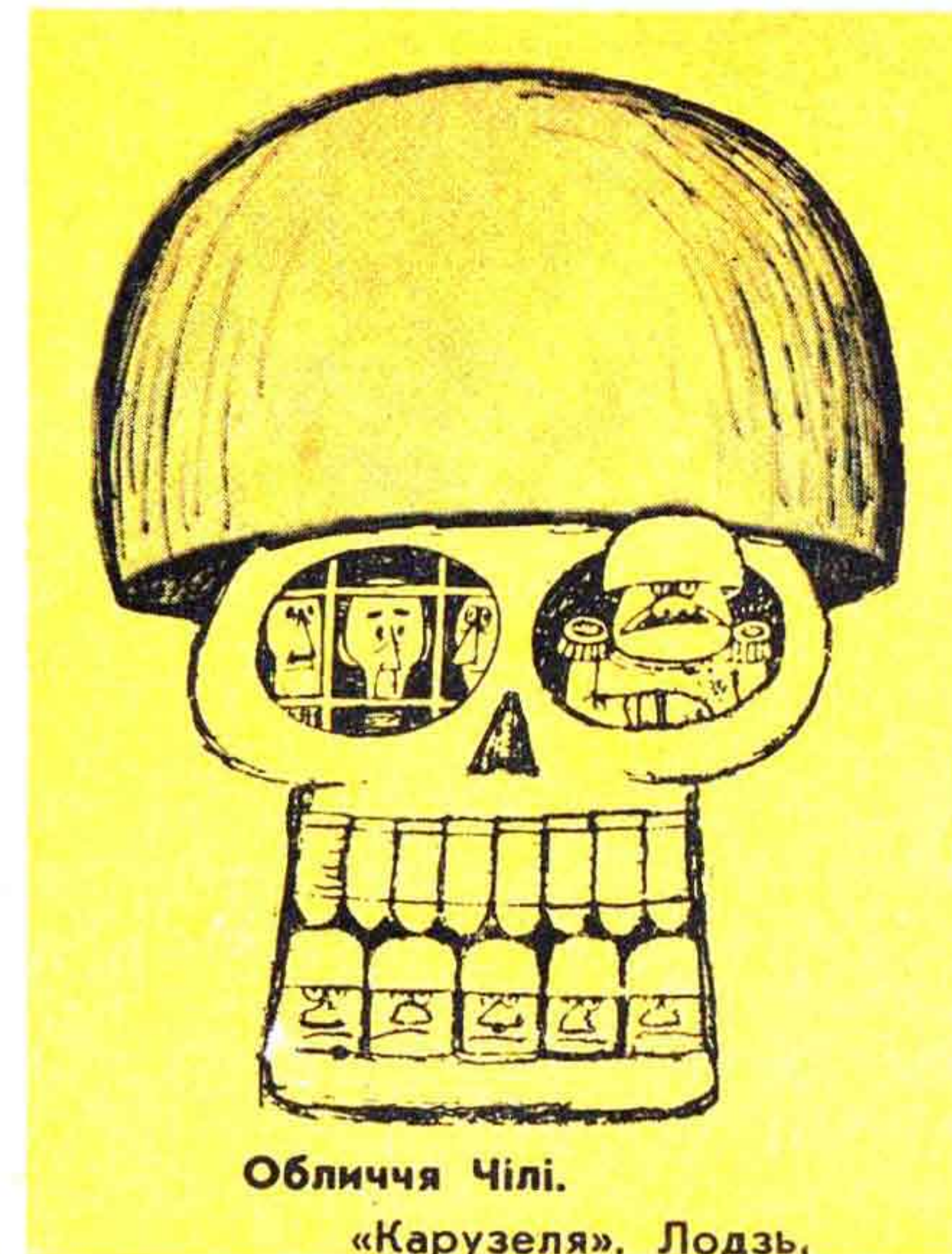
Мал. В. ГЛИВЕНКА

Чилійська потвора та її опора.

— Ви справді вважаєте, що за цим деревом не видно лісу!
«Ві уврієр». Париж.

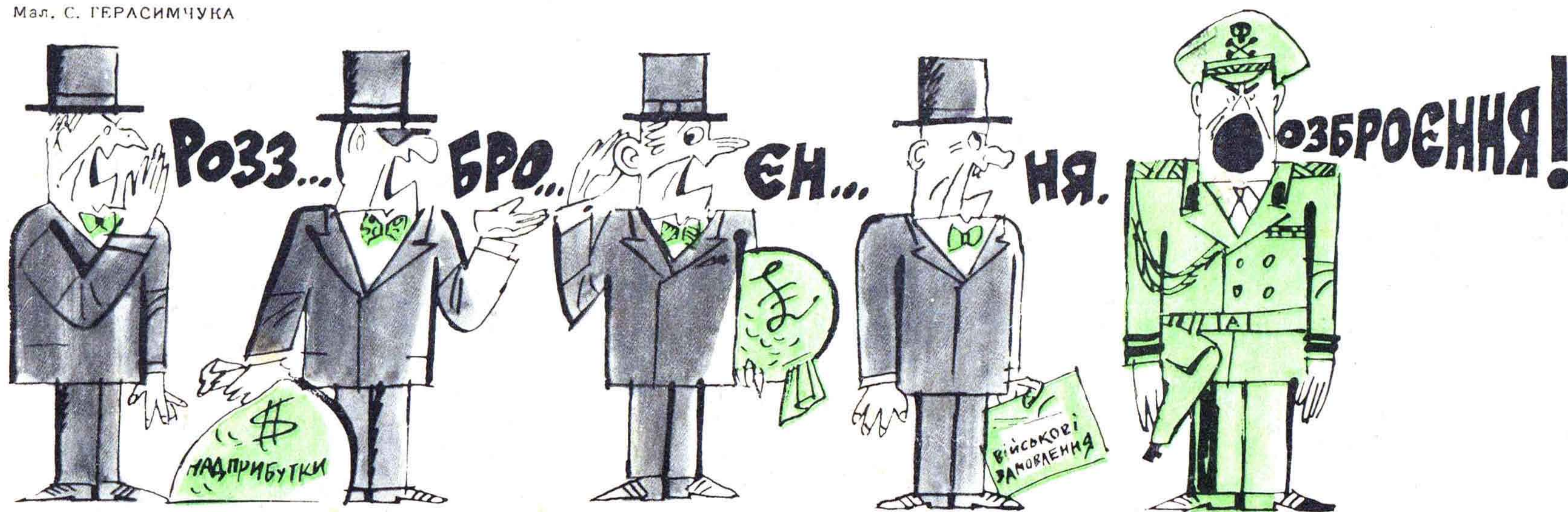
Обличчя Чілі.
«Карузеля». Лодзь.

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

— Ціни знову підскочили, тільки обіцянкам уряду, як завжди, гріш ціна.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

«Зіпсований телефон» — улюблена гра НАТОвських дипломатів.